

ADEVĂRUL PREZENT

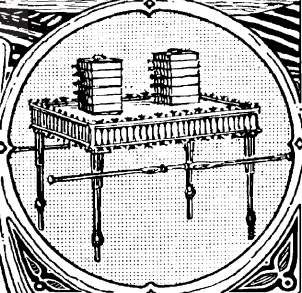
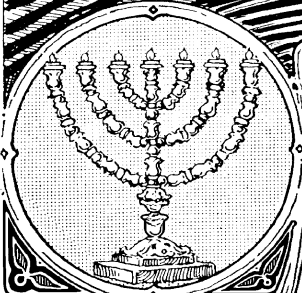
și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

IARNA 2020
AD 2020 – AM 6149

Nr. 8

CUPRINS:

EXAMINARE DE SINE LA SFÂRȘITUL ANULUI.....	58
IMAGINEA PROGRESIVĂ A TABERNACOLULUI	60
PAȘII PE CALEA TURMEI MICI.....	61
CEI CONSACRAȚI DUPĂ 1914 NU SE AFLĂ ÎN SFÂNTA.....	62
1954 MARCHEAZĂ SCHIMBAREA ÎN CURTE.....	63
SEMNIFICAȚIA SCHIMBATĂ A TABEREI.....	64
PERDEAUA ANTITIPICĂ A CURȚIL.....	67
MĂRTURIA FRATELUI RUSSELL.....	68
ÎNTREBARE DE INTERES GENERAL.....	73
SCRISORI DE INTERES GENERAL.....	74

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

EXAMINARE DE SINE LA SFÂRȘITUL ANULUI

LA SFÂRȘITUL anului financiar oamenii de afaceri atenți fac bilanțul să vadă exact cum a mers activitatea pe parcursul anului, și să învețe anumite lecții pentru a organiza pe viitor operațiile afacerii lor. Fără a face astfel bilanțul ei nu ar ști să își planifice viitorul cum se cuvine sau să afle exact cum a mers afacerea pe parcursul anului. În aceasta ei sunt un exemplu pentru noi, copiii lui Dumnezeu, care avem de-a face cu lucrurile spirituale (Luca 19:13, 16-26). Dacă nu facem bilanțul bunurilor noastre spirituale nu vom ști care au fost profiturile sau pierderile pe parcursul anului, nici nu vom ști unde să ne restrângem sau să ne extindem. De aici și necesitatea unui astfel de bilanț, adică examinare de sine.

Cu siguranță, Scriptura ne povățuiește că trebuie să practicăm examinarea de sine ca pe un exercițiu spiritual și ca pe o regulă. Și Vechiul și Noul Testament ne îndeamnă la aceasta (2 Corinteni 13:5; 1 Corinteni 11:27; Galateni 6:3, 4; Psalmii 119:59; Plângerile 3:40; Hagai 1:7). Ea înseamnă să ne cercetăm pe noi înșine în privința dispoziției, gândurilor, motivelor, vorbelor, faptelor, realizărilor, lipsurilor și defectelor pentru a încuraja binele, a umple lipsurile și a răsturna răul din noi. Din semnificația cuvântului vedem că examinarea de sine înseamnă aceste lucruri. A examina un lucru înseamnă a-l inspecta, a-l studia, a-l analiza. Când un medic examinează un pacient, un avocat – un martor, un geolog – un strat, un miner – un mineral sau un chimist – o substanță, ei studiază, inspectează, analizează. În examinarea de sine obiectul de studiu, de inspectare și analizare este sinele; și, firește,

examinarea de sine ca exercițiu spiritual va fi inspectarea de sine din punct de vedere spiritual. Aceasta ar implica un studiu de cercetare a dispoziției, gândurilor, motivelor, cuvintelor, faptelor, realizărilor, lipsurilor și defectelor din punct de vedere spiritual și pentru rezultate spirituale.

Examinarea de sine ca exercițiu spiritual este necesară din multe motive. Fără ea nu am ști dispoziția, gândurile, motivele, cuvintele, faptele, realizările, lipsurile și defectele noastre; de aceea nu am putea acționa cum se cuvine față de acestea. Cât de puțin am fi capabili să ne purtăm cum se cuvine față de noi înșine fără examinare de sine așa cum soții și soțiile, părinții și copiii, frații și surorile, angajatorii și angajații, prietenii și rudele, sau conducătorii și supușii ar ști cum să se poarte unii față de alții fără să se studieze unii pe alții. Dacă în relațiile tocmai menționate lipsa de studiere reciprocă ar duce la rezultate rele, cu cât mai mult lipsa studierii de sine ar duce la rezultate rele, din moment ce fiecare are de-a face cu sine însuși mai des și mai intim decât cu alții. Și așa cum o înțelegere reciprocă corectă în relațiile de mai sus, derivată dintr-o studiere a persoanelor în aceste relații, ne ajută să împlinim cum se cuvine privilegiile și îndatoririle acestor relații, tot așa o studiere de sine corespunzătoare ne ajută să ne purtăm în mod corespunzător față de noi înșine. Fiindcă un astfel de studiu ne va dezvălui care ne sunt greșelile, lipsurile și realizările, și astfel va servi să ne ridice să ne învingem defectele, să ne umplem lipsurile și să ne înmulțim realizările. Această studiere ne va arăta clar ce dispoziție de fapt avem, așa ca să putem învăța să punem restricții asupra a ceea ce în noi are nevoie de reținere, și să dezvoltăm în noi ceea ce are nevoie de dezvoltare. Când această studiere se face cum se cuvine, ne va arăta caracterul real al gândurilor, motivelor, cuvintelor și faptelor noastre, așa ca să putem lua față de ele o poziție prietenoasă sau de opunere, după cum s-ar cere. O astfel de examinare de sine nu numai că ne va ajuta să acționăm corect față de noi înșine, ci ne va da și multă informație care pe de o parte ne va împiedica să fim nedrepti sau neglijenți față de Dumnezeu și față de semenii noștri, și pe de altă parte ne va ajuta să ne împlinim îndatoririle și privilegiile față de ei. Așadar, examinarea de sine este de ajutor în toate relațiile noastre.

Ceea prin ce trebuie să ne examinăm pe noi înșine este Cuvântul lui Dumnezeu. El ne dă unitatea de măsură corespunzătoare cu care ne putem face măsurătoarea spirituală (Apocalipsa 11:1, 2; 2 Corinteni 10:13-16). El este oglinda care ne reflectă perfect, dezvăluindu-ne cusururile, lipsurile precum și trăsăturile bune (Iacov 1:23-25). Prin urmare noi trebuie să ne cercetăm pe noi înșine în lumina doctrinelor, regulilor, îndemnurilor și exemplelor Cuvântului lui Dumnezeu. Comparându-ne și punându-ne în contrast cu acestea rezultatul va fi că vom învăța să ne cunoaștem și să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem în faptă și în adevăr. Fiindcă „cuvântul lui Dumnezeu este viu [energic] și puternic și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri [chiar dacă sabia cu două tăișuri poate străpunge doar lucrurile firești, acest Cuvânt are putere] străpungând [lucrurile spirituale] până la separarea sufletului [substanței unei fapte] și a duhului [intenției unei fapte] și a încheieturilor [manierei și relațiilor faptelor] și a măduvei [esenței reale a faptelor] și este cel

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES

LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT

4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI

MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă, malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp cuvenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

care discerne [deosebește] gândurile [intellectului] și intențiile [motivele] inimii” (Evrei 4:12). Acest verset sugerează că trebuie să ne examinăm gândurile, cuvintele și faptele din trei puncte de vedere: (1) substanța lor, adică ceea ce constau; (2) motivele lor, adică sentimentele care le determină; (3) maniera, adică spiritul și metoda prin care sunt făcute.

Încrederea în utilitatea examinării de sine ne va ajuta să o cultivăm. Fermitatea voinței și perseverența în exercitarea ei de asemenea ne va ajuta să o dezvoltăm. Practicarea ei de asemenea ne va face capabili să o cultivăm, întrucât învățăm să facem prin înfăptuire. Faptul de a stabili timpuri pentru a o îndeplini se va dovedi de ajutor pentru a o realiza. Într-adevăr ar trebui să ne examinăm zilnic. Deci sunt perioade speciale când examinarea de sine se va dovedi de ajutor, cum ar fi aniversarea nașterii și cea a căsătoriei, aniversarea întoarcerii de la păcat la dreptate, aceea a consacrării noastre, a venirii la Adevăr, sau a venirii în viața noastră a altor providențe speciale. Perioada cinei de amintire, timpurile de cernere și timpurile de ispitire sunt de asemenea foarte potrivite pentru examinare de sine. Așadar, și la sfârșitul anului, după cum s-a sugerat în titlul acestui articol, se va dovedi că examinarea de sine este potrivită în mod deosebit.

Din punctul de vedere al substanței, motivului și manierei lor am putea bine să ne examinăm în privința participării în cele șapte trepte ale vieții de creștin, în timpul anului care acum se apropie de sfârșit: (1) a fi morți față de sine și față de lume; (2) a medita asupra Cuvântului Domnului; (3) a veghea; (4) a ne ruga; (5) a răspândi Cuvântul; (6) a cultiva un caracter ca al lui Cristos; și (7) a îndura răul în conformitate cu Cuvântul.

AJUTOR PENTRU EXAMINAREA DE SINE

Întâi să analizăm pe scurt examinarea de sine în privința substanței, motivului și manierei faptului de a fi morți față de sine și față de lume. În privința substanței, pe măsură ce analizăm experiențele noastre pe parcursul anului, ne-am întreba chiar în privința acestui lucru: Am fost eu anul acesta mort față de sine și față de lume? Ori am fost viu față de sine și față de lume? Sau viața mea a fost amestecată, fiind în parte viu față de sine și față de lume și în parte mort față de sine și față de lume? Ce m-a încurajat și ce m-a împiedicat să fiu astfel mort? Cum aş putea să fac progres ca să fiu mort față de sine și față de lume? Cum aş putea să împiedic spiritul opus? În privința motivului de a fi morți față de sine și față de lume ne-am putea examina pe noi înșine după cum urmează: De ce am fost eu mort față de sine și față de lume? De ce am fost eu în parte viu față de sine și față de lume? Sau, de ce am fost eu viu față de sine și față de lume? În privința manierei ne-am putea examina pe noi înșine așa cum pe parcursul anului am fost morți față de sine și față de lume după cum urmează: Cum am fost eu mort față de sine și față de lume – cu toată inima sau cu jumătate de inimă, continuu sau ocazional, în condiții grele sau ușoare?

Să ne examinăm și în privința meditării asupra Cuvântului, și întâi în ceea ce privește substanța sa: Mi-am petrecut eu timpul liber în meditare asupra doctrinelor, regulilor, promisiunilor, îndemnurilor, profețiilor, istoriilor și tipurilor Cuvântului, sau mi-am lăsat mintea să cugete la lucruri lumești, egoiste, păcătoase și eronate? Sau în parte mi-am petrecut timpul liber în meditare asupra Cuvântului și în parte în meditare asupra lucrurilor păcătoase, egoiste, eronate și lumești? Sau aproape

deloc nu mi-am petrecut timpul liber în meditare asupra Cuvântului? Ce m-a ajutat sau m-a împiedicat? Ce rezultate am obținut? În privința motivului ne-am putea examina cu referire la meditarea asupra Cuvântului Domnului: De ce am meditat eu sau de ce nu am meditat la Cuvântul lui Dumnezeu în timpul meu liber? De ce am meditat în parte la Cuvântul lui Dumnezeu și în parte la lucruri păcătoase, eronate, egoiste și lumești? În privința manierei ne-am putea întreba: Am meditat eu la Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie, cu recunoștință, cu apreciere, cu hărnicie, cu înțelepciune și cu atenție, sau nu?

În privința vegherii ne-am putea examina pe noi înșine cu referire la substanța sa după cum urmează: A fost anul acesta unul în care am vegheat asupra dispoziției, gândurilor, motivelor, cuvintelor, faptelor, împrejurărilor și influențelor care au lucrat asupra mea, sau am neglijat să veghez asupra mea și m-am ocupat de vegherea altora, sau am dus o viață nepăsătoare? Ce m-a ajutat sau m-a împiedicat? Ce rezultat am obținut? În privința motivului ne-am putea întreba: De ce am vegheat sau nu am vegheat asupra mea? De ce am vegheat asupra altora? Sau de ce am dus o viață nepăsătoare? În privința manierei ne-am putea întreba: A fost vegherea mea sârguincioasă, constantă, neîntreruptă și sinceră?

În privința rugăciunii ne-am putea examina pe noi înșine cu referire la substanța sa după cum urmează: A fost anul acesta un an de rugăciune pentru mine sau nu? Ce m-a încurajat sau m-a împiedicat să mă rog? Ce rezultat am obținut din rugăciune? În privința motivului: M-am rugat eu anul acesta spre gloria lui Dumnezeu, sau din motive păcătoase, eronate, egoiste și lumești? În privința manierei ne-am putea întreba: Au fost rugăciunile mele din toată inima, constante, pline de încredere, sincere, cu supunere, sau au fost ele superficiale, formale, rare, fără a crede, în dezarmonie cu Scriptura, arbitrar?

În privința răspândirii Cuvântului Domnului, ne-am putea examina pe noi înșine cu referire la substanța sa după cum urmează: Am căutat eu anul acesta să răspândesc Cuvântul prin viu grai, prin pagina tipărită, prin cooperarea cu alții în aceste privințe, prin faptele mele, prin rugăciunile mele și prin talentele mele, sau nu? Ori am făcut o parte din aceste lucruri dar nu pe toate? Ce m-a ajutat sau m-a împiedicat să-l răspândesc? Care au fost rezultatele? În privința motivului ne-am putea întreba: Credința, speranța, iubirea și supunerea m-au determinat în întregime sau în parte să răspândesc Cuvântul lui Dumnezeu? Sau spiritul păcatului, al erorii, al egoismului și al lumii m-au determinat în întregime sau în parte? În privința manierei ne-am putea întreba: Am răspândit eu Cuvântul cu sârguință, statornic, cu tactică, cu bucurie, cu rodire, sau nu?

Tot așa ar trebui să ne examinăm pe noi înșine în privința dezvoltării unui caracter ca al lui Cristos. Cu referire la substanța sa ne-am putea întreba: Am căutat eu anul acesta să-mi desprind afecțiunile de lucrurile omenești și să le prind de lucrurile cerești? Am dezvoltat eu harurile sau opusul lor? Am întărit eu afecțiunile cerești ori cele pământești, harurile sau opusul lor? Am echilibrat și am perfecționat binele, sau am fost neglijent în aceste privințe? Am lăsat eu răul să mă controleze sau am căutat să-l dezrădăcinez din mine? Ce m-a ajutat sau m-a împiedicat? Care au fost rezultatele? În privința motivului ne-am putea întreba: Au fost motivele mele spirituale, sau omenești, sau satanice? Ori au fost ele în parte

spirituale, în parte omenеști și în parte satanice? În privința manierei ne-am putea întreba: Am căutat eu să-mi dezvolt caracterul cu sârguință, cu tactică, în mod practic, cu toată inima și conform Scripturii?

În cele din urmă ne-am putea examina pe noi înșine cu folos în privința îndurării răului în armonie cu Cuvântul. În privința substanței ne-am putea întreba: Am îndurat eu răul anul acesta în ceea ce privește persoana mea, reputația mea, bunurile mele, influența mea etc., datorită credincioșiei mele față de Adevăr? Sau pentru a evita suferința am compromis Cuvântul sau m-am dovedit cu totul necredincios față de el? Ce m-a ajutat sau m-a împiedicat? Ce rezultate am obținut? În privința motivului ne-am putea întreba: Am îndurat eu răul pentru Cuvânt din credință, speranță, iubire și ascultare, sau spiritul egoist, luresc, păcătos sau eronat s-a amestecat cu motivele mele?

Sau din astfel de motive m-am ferit să îndur pentru Cuvânt? În privința manierei ne-am putea întreba: Am fost eu credincios, supus, voios, recunoscător, iertător și am arătat apreciere, sau nu? Sau am arătat opusul acestora în timp ce înduram pentru Cuvânt?

Iubiți frați, fără îndoială că examinându-ne pe noi înșine cu toții vom găsi că în experiențele și realizările noastre pe parcursul anului uneori am avut succese iar alteori nereușite. Așadar, nu ne vom hotări noi oare ca în anul care vine să facem mai bine? Oare nu ne vom face timp cu toții să ne examinăm sârguincios pe noi înșine la acest sfârșit de an? Da, nu vom practica noi oare zilnic examinarea de sine cu hotărârea cuvenită pentru a ne îndrepta, pe care noi o vom îndeplini sârguincioși în conduita noastră?

PT 1920, 190-192

IMAGINEA PROGRESIVĂ A TABERNACOLULUI

DE CÂND Fratelui Russell i s-a dat adevărul cu privire la Tabernacol în 1879 (a se vedea de ex. E5, pag. 116, 117), și el l-a prezentat înaintea poporului lui Dumnezeu mai ales în *Umbrele Tabernacolului*, a fost o sursă specială de binecuvântare pentru mulți, ajutându-i prin intermediul tipurilor și antitipurilor Tabernacolului să înțeleagă mai bine multe aspecte din marele plan de salvare al lui Dumnezeu pentru Biserică și pentru lume. Așa cum s-a arătat în *Umbrele Tabernacolului*, așezarea tipică a Tabernacolului și a Taberei în pustie reprezintă foarte potrivit lucrurile care aparțin de poporul lui Dumnezeu în Veacul Evanghelic. *Dar aceasta nu este totul!* Ceea ce unii Studenți ai Bibliei nu au reușit să recunoască este faptul că, așa cum a arătat Fratele Russell, așezarea tipică a Tabernacolului și a Taberei este *progresivă* (Proverbe 4:18). Pe lângă așezarea pentru Veacul Evanghelic există o așezare pentru perioada de tranziție sau a Epifaniei, o așezare pentru Mileniu și o așezare de după Mileniu. După cum a arătat Fratele Russell, la încheierea Veacului Evanghelic există o ajustare a lucrurilor referitoare la Sfânta, la Curte și la Tabără în antitip; și la timpul acela așezarea pentru Veacul Evanghelic se contopește cu așezarea pentru Epifanie. În același mod, așezarea pentru Epifanie se contopește cu așezarea pentru Mileniu, iar la vremea cuvenită așezarea pentru Mileniu se va contopi cu așezarea de după Mileniu. Una dintre cele mai puternice dovezi care demonstrează că Domnul l-a folosit în mod special pe Fratele Johnson ca să dea poporului lui Dumnezeu Adevărul care înaintea după moartea Fratelui Russell, este aceea că Fratele Johnson nu numai că a reafirmat în mod repetat Adevărul cu referire la imaginea progresivă a Tabernacolului așa cum fusese dat prin Fratele Russell, ci a dat și trăsături suplimentare ale Adevărului la acest subiect, întemeiate pe Adevărul dat prin Fratele Russell la acest subiect, în armonie cu el și elaborat din el. În plus, Fratele Johnson a arătat clar timpul pentru ajustarea lucrurilor în Sfânta, în Curte etc., pe măsură ce a progresat imaginea Tabernacolului. Drept dovadă că Fratele Johnson, cu mai multe trăsături și elaborări, a reafirmat Adevărul cum a fost dat prin Fratele Russell cu privire la imaginea progresivă a Tabernacolului, reproducem aici din PT 1940, pag. 13, 14 răspunsul Fratelui Johnson la o cerere de a explica imaginea împătrită a Tabernacolului și a taberei lui Israel.

IMAGINEA ÎMPĂTRITĂ A TABERNACOLULUI

² „În armonie cu diferitele prezentări directe și implicite ale Pastorului nostru [Fratelui Russell] noi deseori am arătat în aceste coloane așezarea împătrită în tip a Tabernacolului și a Taberei în pustie. Prima așezare este imaginea pentru Veacul Evanghelic, pe care Pastorul nostru a explicat-o în *Umbrele Tabernacolului*. A doua așezare este sugerată în învățăturile sale date în *Turn*, mai ales din 1910 încoace [a se vedea de ex. Z4745, Z4876 (VDM Vol. 25, Nr. 6, n.e.); a se compara cu E4, pag. 126-128], că la sfârșitul extrem al Veacului, adică în Epifanie, după ce Turma Mică va fi completată, cei care și-au pierdut coroanele vor fi scoși afară din Sfânta în Curte, pe când cei neconsacrați care sunt îndreptățiți de probă vor fi dați afară din Curte în Tabără. A treia așezare este dată direct ca învățătură în *Umbrele Tabernacolului* și este sugerată în Vol. VI [a se vedea pag. 128, 129], unde Pastorul nostru dă imaginea pentru Mileniu. Și a patra așezare este sugerată în *Umbrele Tabernacolului* și în Vol. VI, unde se arată imaginea de după Mileniu [dacă nu ținem aceste așezări separat și distinct, atunci ne va fi greu să înțelegem clar semnificația antitipică a Tabernacolului – E4, pag. 321, 322].

³ „Vom explica pe scurt așa cum înțelegem noi aceste patru imagini. În ceea ce privește imaginea pentru Veacul Evanghelic Sfânta Sfințelor reprezintă starea Ființelor Divine; Sfânta reprezintă starea Noilor Creaturi embrionare, indiferent dacă își păstrează sau își pierde coroanele; Curtea reprezintă starea celor îndreptățiți prin credință; Tabăra reprezintă starea poporului nominal al lui Dumnezeu fiind deosebit de cel adevărat, în timp ce teritoriul din afara Taberei reprezintă starea celor care nici măcar nu sunt poporul nominal al lui Dumnezeu, sau a celor care sunt excomunicați. În ceea ce privește Epifania Sfânta Sfințelor reprezintă starea Ființelor Divine; Sfânta în ilustrația împlinită reprezintă starea Creaturilor Noi care își păstrează coroanele; Curtea în ilustrația împlinită reprezintă starea Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri; Tabăra în ilustrația împlinită reprezintă starea celor care mai înainte au fost îndreptățiți prin credință și care țin la Răscumpărare și practică dreptatea, precum și starea Israelului convertit; în timp ce teritoriul din afara Taberei reprezintă starea celor care s-au aflat în Tabăra pentru Veacul Evanghelic, sau a celor care sunt excomunicați.

⁴ „În ceea ce privește Veacul Milenar, Sfânta Sfințelor reprezintă starea Ființelor Divine, și, în ceea ce îl privește pe Cristosul, îi reprezintă pe ei în aptitudinea lor de a face serviciu față de Dumnezeu pentru popor; Sfânta reprezintă starea Cristosului în aptitudinea lor de a face serviciu față de popor pentru Dumnezeu; Curtea reprezintă starea Vrednicilor Bătrâni (a Leviților Chehatiți), starea Marii Mulțimi (a Leviților Merariți) și starea Vrednicilor Tineri (a Leviților Gherșoniți); Tabăra reprezintă starea lumii care trece prin procesul de restabilire; în timp ce teritoriul din afara Taberei reprezintă starea celor care nu au pornit spre restabilire, precum și a celor care vor muri în Moartea a Doua la vârsta de 100 de ani. Există a patra imagine pe care Pastorul nostru a dat-o drept învățătură parțial în mod direct și parțial implicit în Vol. VI cu referire la așezarea Tabernacolului de după Mileniu. În ceea ce privește imaginea aceasta a patra, Sfânta Sfințelor reprezintă starea eternă a Ființelor Divine, pe Cristosul în slujirile sale față de Dumnezeu pentru toate ființele inferioare clasei divine; Sfânta reprezintă pe Cristosul în aptitudinea lor de a servi pentru Dumnezeu pe toate ființele inferioare clasei divine; Curtea reprezintă starea Vrednicilor Bătrâni, a Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri (toate trei clase fiind atunci ființe spirituale) în aptitudinea lor de a face serviciu sub Cristosul față de lume și față de alte ființe care vor fi create în Veacurile de glorie; Tabăra reprezintă omenirea restabilită precum și ordinele noi de ființe perfecte care vor fi create în Veacurile de glorie, care vor fi credincioase în probele lor; iar teritoriul din afara Taberei reprezintă ordinele noi de ființe perfecte care nu sunt încă probate pe deplin. Așadar, privit din al patrulea punct de vedere, cel al imaginii de după Mileniu, Tabernacolul ilustrează stările și lucrările lui Dumnezeu prin Cristosul, Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri față de celelalte creaturi ale lui Dumnezeu în Veacurile fără sfârșit de glorie. Uimitoare cu adevărat este această imagine împătrită a Tabernacolului!”

⁵ Drept dovadă suplimentară că Fratele Johnson, cu mai multe trăsături și elaborări, a reafirmat Adevărul așa cum a fost dat prin Fratele Russell cu privire la imaginea progresivă a Tabernacolului, cităm din E5, pag. 420, unde în legătură cu ceea ce spune despre Maleahi 3:3 și despre faptul că Marea Mulțime va aduce ofrandă în dreptate, el afirmă: „Domnul acum [aceasta s-a publicat în 1938] Își construiește Tabernacolul în ceea ce privește imaginea pentru Epifanie, pentru care Sfânta Sfințelor este partea născută din Spirit a Turmei Mici, pentru care Sfânta este starea celor care își păstrează coroanele, pentru care Curtea este starea Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri, și pentru care Tabăra va fi starea celor care vor persista să creadă în Isus ca Salvator și Rege. Tabernacolul propriu-zis este terminat în Epifanie, și Curtea este acum în proces de construire, adică sunt ridicați stâlpii, dintre care cam 40 – diviziunile Marii Mulțimi în Poporul Adevărului – sunt deja la loc, iar în câțiva ani vor fi ridicați ceilalți 60. Apoi va fi atârnată perdeaua de stâlpi și o vor ține în văzul tuturor celor din Tabără. Această perdeă îl reprezintă pe Cristos ca Salvator și Rege. Conținutul Vol. 1 poate fi bine rezumat în expresia: Cristos ca Salvator și Rege. Aceasta va fi esența mesajului Marii Mulțimi după ce se va fi curățit (Apocalipsa 19:5; Numeri 8:20-22).” A se atrage atenția și la E10, pag. 209.

PAȘII PE CALEA TURMEI MICI

⁶ Stările în care a intrat și pașii pe care i-a făcut Turma Mică, Preoțimea Împărătească, venind din păcat spre locul ei în Împărăție, la gloria, onoarea și nemurirea naturii divine, sunt clar tipificați în așezarea Tabernacolului (în legătură cu aceasta a se atrage atenția de ex. la diagrama mică a Tabernacolului care se află și este explicată pe partea dreaptă a Hărții Planului Divin). Aceste stări și acești pași, cu tipurile lor corespunzătoare, pot fi enumerați după cum urmează: (a) Exercițarea „pocăinței față de Dumnezeu” (Faptele 20:21), tipificată de înaintarea de la un loc din Tabăra lui Israel până la un loc chiar în afara Porții Curții; (b) Exercițarea „credinței față de Domnul nostru Isus Cristos” și astfel intrarea în starea îndreptăririi de probă, starea Leviților antitipici, în care cel ce crede are „pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos” (Romani 5:1), tipificată de trecerea prin Poartă în Curte; (c) cunoașterea și aprecierea dreptății lui Cristos, și creșterea în armonie cu ea, tipificată de vederea și aprecierea Altarului de Aramă; (d) curățirea de întinarea cărnii și a spiritului prin Cuvântul lui Dumnezeu (2 Corinteni 7:1; Efeseni 5:26), tipificată de spălarea în Lighean; (e) înaintarea spre consacrare (moartea voinței omenești), spre îndreptățirea la viață, și spre starea concepută de Spirit, tipificată de înaintarea din Curte prin Primul Văl în Sfânta; (f) iluminarea de Adevăr, întărirea cu Adevăr și oferirea sacrificiilor acceptabile pentru Dumnezeu, tipificate respectiv de vederea luminii Sfeșnicului de Aur, mâncarea pâinii pentru punerea înainte și oferirea tămâii pe Altarul de Aur; (g) înaintarea spre moartea trupului omenesc urmată de nașterea din Spirit la Prima Înviere, intrarea în starea născută din Spirit de glorie, onoare și nemurire, tipificată de înaintarea din Sfânta pe sub Vălul al Doilea în Sfânta Sfințelor.

⁷ Cu toate acestea, pentru a putea înțelege clar tipurile Tabernacolului așa cum ele se aplică la alte clase din poporul lui Dumnezeu în afară de Turma Mică, trebuie să ținem cont de faptul că *nicio altă clasă din poporul lui Dumnezeu nu face TOȚI pașii pe calea ei din păcat spre locul ei în Împărăție tipificați de TOȚI pașii din Tabără prin Curte și Sfânta în Sfânta Sfințelor*. Căile altor clase sunt tipificate în același fel cu mai mulți sau mai puțini dintre acești pași, dar în niciun caz cu *toți* pașii. Astfel, cu toate că în ceea ce privește pașii de la punctul (a) până la (f) pe calea celor din Marea Mulțime (care atunci încă erau Preoți potențiali) au fost aceeași ca și pașii de pe calea Turmei Mici, și sunt ilustrați în același fel, în acest caz nu sunt urmați de punctul (g). Cât privește pasul acesta, intrarea Turmei Mici în starea născută din Spirit, el este tipificat de Marele Preot care trece dincolo de Vălul al Doilea în Sfânta Sfințelor, dar intrarea Marii Mulțimi în starea născută din Spirit *nu este ilustrată în felul acesta* (PT 1951, pag. 58, col. 2; 1964, pag. 47, col. 2).

AJUSTAREA LUCRURILOR REFERITOR LA SFÂNTA

⁸ Așa cum a arătat Fratele Russell (a se vedea de ex. Z4745; a se compara cu E4, pag. 126-128) în privința ajustării lucrurilor care aparțin de Sfânta la încheierea Veacului, cei din Marea Mulțime (cei concepuți de Spirit care nu se vor dovedi „mai mult decât biruitori” [Romani 8:37, n.e.], adică cei care își vor pierde coroanele) aveau să fie scoși din Sfânta înapoi în Curte. De atunci înainte ei nu vor mai fi tipificați de preoți în Sfânta, nici moartea lor nu va fi tipificată de trecerea Marelui Preot dincolo de Vălul al Doilea în Sfânta Sfințelor; mai degrabă ei vor fi tipificați de Leviți în Curte. După moartea

Fratelui Russell, Fratele Johnson a prezentat multe dovezi care arată că timpul pentru ajustarea lucrurilor care aparțin de Sfânta a venit în toamna anului 1914, atunci când a început perioada Epifania sau Apocalipsa a Venirii a Doua a Domnului nostru, iar perioada Parousia (secerarea) s-a sfârșit, și că până atunci „toată Biserica fusese înființată *provizoriu și individual*” (E8, pag. 174, 175; E11, pag. 472, 473). Printre aceste dovezi s-au numărat multe argumente Scripturale care arată că Secerarea Secerișului Evanghelic (spre deosebire de spicuire, care a continuat cam cu 1,5 ani mai mult) s-a terminat până în octombrie 1914 (a se vedea C, Apendicele, pag. 387-404; E5, cap. 3; E7, pag. 307-309; a se compara cu PT Nr. 515; BS Extra Nr. 51), și că ușa intrării în Chemarea de Sus s-a închis la vremea aceea. De asemenea, începând la scurt timp după moartea Fratelui Russell (PT 1934, pag. 179, par. 1, rândurile 1-14), el a arătat că Marea Mulțime a început să se manifeste ca nemaiaflându-se în Sfânta, ci înapoi în Curte (E4, pag. 211-213; E8, pag. 169, 170).

⁹ Să atragem atenția însă, că membrii Marii Mulțimi, care își avuseseră îndreptățirea vitalizată și fuseseră concepuți de Spirit cu scopul de a face parte din Preoțimea Împărătească, atunci când au fost scoși afară din Sfânta, *ei prin aceasta nu și-au pierdut conceperea de Spirit, nici nu și-au pierdut consacrarea, sau îndreptățirea lor vitalizată; ci ei nu au mai putut astfel să își asigure poziția în Sfânta. Deși au fost dați înapoi în Curte, ei au păstrat acestea*, DAR CU UN scop SCHIMBAT, *pentru a deveni Leviți în Epifanie*. Ei și-au pierdut pentru totdeauna posibilitatea de a face parte din Preoțimea Împărătească. Astfel, deși pe tot parcursul Veacului Evanghelic, inclusiv timpul de Secerare al Secerișului, Sfânta a tipificat starea *tuturor* Creaturilor Noi embrionare, fără a ține seama dacă își păstrau coroanele sau și le pierdeau, atunci când am ajuns în perioada Epifania sau Apocalipsa, a existat o ajustare hotărâtă a lucrurilor, o *schimbare hotărâtă*, pe măsură ce antitipul Tabernacolului a progresat spre construirea Curții în Epifanie fiind deosebită de Sfânta, schimbare pe care noi trebuie să o recunoaștem dacă voim să umblăm în lumină în privința acestui subiect așa cum a avansat; deoarece, în imaginea pentru Epifanie, Sfânta, ca lucrare terminată, reprezintă starea concepută de Spirit, nu a *tuturor* Creaturilor Noi embrionare, ci *numai* a celor care își păstrează coroanele (a se compara cu E10, pag. 209).

CEI CONSACRAȚI DUPĂ 1914 NU SE AFLĂ ÎN SFÂNTA

¹⁰ În plus, pașii pe calea din păcat spre locurile lor în Împărăție făcuți de către Vrednicii Tineri și de către mulți îndreptățiți de probă dar neconsacrați în Veacul Evanghelic sunt tipificați până la și inclusiv pasul (d), în același fel în care a fost tipificat drumul Turmei Mici, așa cum deja am atras atenția în par. (6). Aceștia îndreptățiți de probă nu au mers mai departe, în timp ce Vrednicii Tineri merg înainte la consacrare; dar pentru ei este o schimbare completă în privința pasului (e). Cu toate că în consacrare ei au renunțat la propria lor voință până la moarte și au acceptat voința lui Dumnezeu ca pe a lor proprie, întocmai cum toți membrii viitori ai Turmei Mici au făcut pe tot parcursul Veacului atunci când au ajuns la pasul (e), consacrarea Vrednicilor Tineri nu poate fi ilustrată la Primul Văl, la Ușa intrării în Sfânta, după cum a fost ilustrată consacrarea tuturor membrilor viitori ai Turmei Mici. Acest Văl nu a ilustrat moartea voinței umane a Vrednicilor Tineri, fiindcă ei nu puteau fi viitori Preoți, deși consacrarea lor spre

moarte este autentică, la fel ca a celor care au fost chemați să facă parte din Preoțime (Evrei 5:4). După cum deja s-a menționat, Fratele Johnson a dovedit clar din Scripturi că ușa intrării în Chemarea de Sus, în Sfânta antitipică, *s-a închis definitiv și pentru totdeauna în toamna anului 1914*, așa încât mai mulți nu puteau fi admiși (a se compara cu Ezechiel 44:1, 2; E5, pag. 160). Deși pe tot parcursul Veacului Evanghelic, sub Chemarea de Sus, TOATE consacrările spre moarte fuseseră tipificate la Primul Văl, în toamna anului 1914 *s-a produs o schimbare hotărâtă*, întrucât imaginea Tabernacolului a înaintat spre construirea în Epifanie a Curții fiind deosebită de Sfânta; iar noi trebuie să recunoaștem această schimbare dacă voim să umblăm în lumina care crește. NICIODATĂ după toamna anului 1914 consacrarea nu va mai fi ilustrată la Primul Văl! Cu toate acestea vor continua să se facă consacrări, atât în partea rămasă a Veacului Evanghelic cât și în Veacul Milenar (F 156; T 94 [84, n.e.]; Z5965 sus [VDM Vol. 1, Nr. 6, pag. 73, col. 2, par. 2, 3, n.e.]), pentru că „consacrarea este întotdeauna în ordine” (Z1113, par. 6; Z5134, par. 4, 5 [VDM Vol. 21, Nr. 3, pag. 1540, col. 2, par. 3, 4, n.e.]; E4, pag. 420, par. 2).

¹¹ O schimbare hotărâtă a avut loc și în alte privințe. După ce s-a produs ajustarea lucrurilor referitor la Sfânta în toamna anului 1914, *nimeni* nu putea să se consacre și starea sa de credincios pe deplin consacrat să fie ilustrată în Sfânta, chiar dacă pe tot parcursul Veacului Evanghelic, până când a încetat Chemarea generală de Sus în 1881, acela era locul unde *fiecare* credincios pe deplin consacrat își avea ilustrată starea (T 22, par. 3 [T 13, par. 29, n.e.]). Astfel *a început să existe ceva nou ce nu a existat înainte de toamna anului 1914 pe când ușa intrării în Chemarea de Sus era deschisă, și anume o situație în care TOȚI cei care deveneau credincioși pe deplin consacrați își aveau poziția ilustrată în CURTE și nu în SFÂNTA*. Mai mult, în așezarea pentru Epifanie nu se arată că Marea Mulțime și Vrednicii Tineri viitori sunt iluminați de adevăr prin aceea că văd lumina Sfeșnicului de Aur (E4, pag. 128-130); nici nu se arată că ei se întăresc în orice cuvânt bun și lucrare bună hrănindu-se la Masa antitipică cu pâinile pentru punerea înainte (E4, pag. 467-469); și nici slujba pe care ei o îndeplinesc nu este ilustrată prin aceea că aduc sacrificiu la Altarul de Aur antitipic (PT 1952, pag. 44, 45). *În tip, mobilierul din Sfânta nu a fost adus afară în Curte pentru a fi folosit de Leviți, și nici în antitip nu este adus afară!* Privilegiile Vrednicilor Tineri în cele trei privințe de mai sus nu sunt tipificate în legătură cu mobilierul din Sfânta, precum au fost cele ale Preoțimii, și nici aceleași privilegii ale Marii Mulțimi nu mai sunt tipificate în felul acesta, pentru că aceste două clase nu sunt Preoți viitori, în Sfânta, ci Leviți viitori, în Curte.

AJUSTAREA LUCRURILOR REFERITOR LA CURTE

¹² Arătând că la sfârșitul Veacului există o ajustare a lucrurilor prin care Marea Mulțime va înceta să stea în Sfânta și va ieși afară în Curte, în plus Fratele Russell arată (de ex. în Z4876; a se compara cu E4, pag. 127, 322; E10, pag. 114; E11, pag. 473, unde Fratele Johnson reafirmă aceeași învățătură) că la încheierea Veacului Evanghelic cei îndreptățiți de probă, care „sunt provizoriu Leviți” în Curte, și care până atunci „nu au venit la punctul consacrării depline ... vor ieși afară și vor înceta să mai fie recunoscuți în Curte”, adică ei vor „înceta să fie provizoriu Leviți”. Prin urmare, la vremea ajustării lucrurilor în Curte, în perioada de tranziție, Epifania, *starea lor a încetat să fie în Curte*, pentru a putea fi aleși în clasa

Vrednicilor Tineri, pe când cei care s-au consacrat și-au sigilat astfel starea ca Leviți antitipici din clasa Vrednicilor Tineri (Romani 4:11). Cei care nu s-au consacrat până atunci, *starea lor mai departe este în Tabără* – Tabăra pentru perioada tranziției sau a Epifaniei. Ei nu mai sunt tipificați *de Leviți în Curte*, ci *de israeliți în Tabăra pentru Epifanie*. Continuând cu loialitate să creadă în Isus ca Salvator și Rege, și astfel prin credință să își mențină această stare în Tabăra pentru Epifanie, ei pot (1) dobândi mult mai multă cunoștină și apreciere a dreptății lui Cristos, pot crește în armonie cu ea și (2) pot să se curețe tot mai mult pe ei înșiși prin Cuvânt. Să atragem atenția că aceste două activități sunt ca cele de la pașii (c) și (d) de pe calea Turmei Mici de la păcat spre glorie (a se vedea par. 6 de mai sus). După cum am indicat în scrisoarea noastră publicată în E6, pag. 168, nu se poate ca îndreptățirea cuiva să fie vitalizată iar apoi să devină o Creatură Nouă embrionară și să fie tipificat ca preot în Sfânta – pasul (e) – fără ca întâi să fie îndreptățit de probă și în starea aceasta să fie tipificat în Curte. În cazul celor care au devenit Noi Creaturi, membri viitori ai Turmei Mici, nu a fost necesar numai ca pașii (b), (c) și (d) să fie făcuți dinainte, ci și ca pașii aceștia să fie tipificați respectiv de intrarea pe Poartă în Curte, de vederea și aprecierea Altarului de Aramă și de spălarea în Lighean. În cazul Marii Mulțimi și al Vrednicilor Tineri, ei de asemenea trebuiau să cunoască și să aprecieze dreptatea lui Cristos și să crească în armonie cu ea, precum și să se curețe prin Cuvânt, ceea ce este tipificat respectiv de faptul că Leviții văd și apreciază Altarul de Aramă și se spală în Lighean, pentru că ei sunt Leviți antitipici în Curte. *Este cu totul diferit însă în cazul celor îndreptățiți de probă care nu s-au consacrat înainte de ajustarea lucrurilor în Curte, și a căror stare după aceea este tipificată în mod corespunzător de israeliți în Tabăra pentru Epifanie. Activitățile lor în acest sens*, menționate deja în paragraful de față – (1) și (2) – *nu mai sunt tipificate de privilegiile legate de Altarul de Aramă și de spălarea în Lighean*. Atât în tip cât și în antitip Altarul de Aramă și Ligheanul din Curte erau NUMAI pentru Preoți și Leviți, și nu pentru israeliți în Tabără. Așa cum mobilierul din Sfânta nu era adus afară în Curte pentru Leviți, în tip și antitip, chiar dacă în așezarea pentru Epifanie în ilustrația împlinită *toți* cei aflați în Curte sunt consacrați, tot așa mobilierul din Curte nu era scos afară în Tabără pentru israeliții de acolo, în tip și antitip, chiar dacă în așezarea pentru Epifanie în ilustrația împlinită *toți* cei aflați în Tabără cred cu adevărat în meritul de răscumpărare al lui Isus și caută să se curețe pe ei înșiși prin Cuvânt, cel puțin într-o măsură oarecare (PT 1969, pag. 92, col. 2).

1954 MARCHEAZĂ SCHIMBAREA ÎN CURTE

¹³ Fratele Johnson a arătat că, în armonie cu Apocalipsa 22:11, timpul pentru ajustarea lucrurilor în Curte va fi în toamna anului 1954 (E10, pag. 114; E11, pag. 472, 473), atunci când perioada Epifania (în sensul ei restrâns) se va sfârși și va fi instaurată perioada Basileia (împărăția) în începutul ei cu prima suprapunere (E4, pag. 51, 52 [AP Nr. 2, pag. 28, par. 34, n.e.], 104; E5, pag. 298; E6, pag. 454; E10, pag. 114; C, Apendicele, pag. 415 sus; PT 1949, pag. 155, par. 1 – nu că faza pământească a Împărăției va fi instaurată în toamna anului 1954, ci că *perioada* Basileia sau *perioada* Împărăției, ca etapă separată a Venirii a Doua a Domnului nostru, în timpul căreia trebuie să fie stabilită faza

pământească a Împărăției, va începe atunci cu prima ei suprapunere [AP Nr. 4, pag. 52, par. 12, și pag. 56-57, par. 31-43, n.e.]). Toamna anului 1954 este exact la 40 de ani după ce a avut loc ajustarea lucrurilor în Sfânta în toamna anului 1914, atunci când Parousia s-a sfârșit în sensul ei restrâns și a început perioada Epifania cu primul ei început. Astfel avem date și evenimente paralele la o distanță de 40 de ani (E10, pag. 105-108). Cu toate acestea nu trebuie să gândim că Fratele Johnson și-a întemeiat pe paralele învățătura că ajustarea lucrurilor în Curte va avea loc în toamna anului 1954 fără alte dovezi. El dă de asemenea multe alte șiruri de dovezi Scripturale pentru a stabili clar data 1954. Acum noi vom enumera câteva dovezi.

1954 O DATĂ MARCATĂ BIBLIC

¹⁴ „În Leviticul 12 curățirea mamei unui fiu timp de patruzeci de zile reprezintă curățirea Adevărului pentru dezvoltarea Turmei Mici și a slujitorilor acestuia în timpul celor patruzeci de ani ai Parousiei [adică ai Parousiei în sensul său restrâns, perioada de secerare, 1874-1914], în timp ce curățirea mamei unei fiice timp de optzeci de zile reprezintă curățirea Adevărului pentru dezvoltarea Marii Mulțimi și a slujitorilor acestuia în timpul celor optzeci de ani ai Parousiei și Epifaniei laolaltă [adică Parousia și Epifania laolaltă în sensurile lor restrânse]” (C, Apendicele, pag. 384). În E4, pag. 99, Fratele Johnson oferă detalii suplimentare cu privire la cele 80 de zile antitipice, după cum urmează: „Noi înțelegem că perioada de 80 de zile pentru curățirea mamei după nașterea unei fiice reprezintă cei 80 de ani ai Parousiei și Epifaniei laolaltă (1874-1914 plus 1914-1954). Curățirea mamei pe parcursul acestor 80 de zile tipifică două lucruri: (1) curățirea Adevărului (în aplicarea sa la Marea Mulțime etc.) de toate erorile care i-au fost adăugate; și (2) curățirea slujitorilor Adevărului credincioși și a celor credincioși într-o anumită măsură de așa fel de păngăriri care i-ar face nepotrivii pentru locul lor în Veacul Milenar, precum și pentru un serviciu special de adevărire din octombrie 1954 înainte”.

¹⁵ „Miezul nopții din parabola cu cele Zece Fecioare [Matei 25:1-12] fiind aprilie 1877, când a început proclamarea generală a prezenței a doua a lui Cristos [pentru detalii vezi C, Apendicele, pag. 385; E5, pag. 108, 109], iar noaptea care a început în octombrie 1799, nu numai că trebuie să se încheie în 1954 odată cu sfârșitul Epifaniei [în sensul ei restrâns], dar aceasta dovedește de asemenea că atunci când a început chemarea «lată mirele» în aprilie 1877, secerarea deja se desfășura”; „prin urmare, acea noapte ajunge la primul său sfârșit în 1954, la *începutul* suprapunerii sale peste timpul împărăției” (E6, pag. 386, 454; E4, pag. 103; C, Apendicele, pag. 383; a se compara cu PT 1972, pag. 28, 29).

¹⁶ „Faptul că Domnul a stabilit douăsprezece ore pentru o zi de lucru (Ioan 9:4; 11:9) și faptul că a dat o seară în parabola cu dinarul [Matei 20:1-16; a se compara cu E5, cap. 3], și în consecință o noapte care să urmeze după ziua (de patruzeci de ani) de secerare (Matei 20:8), arată că perioada nopții simbolice de douăsprezece ore care urmează după ziua de secerare a Parousiei (douăsprezece ore ale zilei de patruzeci de ani) trebuie să aibă o lungime egală, dovedind astfel că Epifania durează de asemenea patruzeci de ani, cea dintâi fiind nu numai ziua și cea din urmă nu numai noaptea din parabolă, ci și ziua și noaptea din Psalmii 91:5, 6 și 121:6” (C, Apendicele, pag. 383).

17 „Rămânerea lui Moise pe munte de două ori câte patruzeci de zile tipifică aceste două perioade; cele patruzeci de zile ale fiecărei rămăneri tipifică câte patruzeci de ani, patruzeci pentru Parousia și patruzeci pentru Epifania, muntele reprezentând împărăția unde a urcat Cristos din două puncte de vedere, din punctul de vedere al Parousiei și din cel al Epifaniei” (C, Apendicele, pag. 383). Dând mai multe detalii cu privire la acest lucru, Fratele Johnson a scris în PT 1926, pag. 78: „După ce Moise a coborât din cea de-a doua sa rămânere de 40 de zile pe munte cu Dumnezeu, nu ni se spune în ce zi și-a pus vâlul pe față (Exodul 34:28-35), vâl care reprezintă pe Vrednicii Bătrâni (a se vedea Comentariile Bereene). Dacă relatarea a fixat acea zi în legătură cu cele de-a doilea 40 de zile, atunci am putea fi destul de siguri cu privire la timpul în care va fi stabilită faza pământească a Împărăției. Tot ceea ce putem conchide din relatare cu certitudine este că la ceva timp după 1954 sau 1956 Vrednicii Bătrâni se vor întoarce și faza pământească a Împărăției va fi stabilită. Până când Cuvântul va clarifica acest lucru, să ne ferim să fim siguri de aceasta”.

18 „40 de ani par să fie perioada biblică de încercare pe anumite principii, cum ar fi încercarea de 40 de ani în pustie, domnia lui Saul, David și Solomon de câte 40 de ani ca timpuri de încercare, încercarea de 40 de ani a secerișului Veacului Iudaic, Evanghelic și Milenar; în mod corespunzător ne-am așteptat ca Marea Mulțime și Vrednicii Tineri ca clase, să aibă în mod asemănător 40 de ani – ai Epifaniei [în sensul ei restrâns; PT 1972, pag. 23-27] – puși deoparte drept perioadă deosebită de încercare pe principiile aplicabile lor” (E4, pag. 103; C, Apendicele, pag. 383).

19 Ar trebui să observăm faptul că liniile de argumentare pe care Fratele Johnson le aduce în aceste citate sunt întemeiate pe considerente de *timp*, și de aceea își găsesc împlinirea în 1954, la 40 de ani după 1914. Așadar, atunci când Fratele Johnson a arătat în armonie cu Apocalipsa 22:11 că timpul pentru ajustarea lucrurilor în Curte va fi în toamna anului 1954, el a avut felurite Scripturi, linii de argumentare Scripturale și faptice, precum și paralele, pentru a arăta că acela va fi timpul corect pentru ajustarea lucrurilor în Curte, atunci când perioada Epifania sau Apocalipsa (în sensul ei restrâns) se va sfârși, iar Basileia va începe cu prima ei suprapunere. (Cu toate acestea, într-un sens mai larg, perioada Epifania sau Apocalipsa a continuat după 1954 și încă continuă, întocmai cum Parousia a continuat într-un sens mai larg după 1914 și încă continuă, chiar dacă s-a sfârșit în 1914 în sensul restrâns, adică ca perioada de secerare.)

20 Având în vedere dovezile de mai sus precum și alte dovezi Scripturale și faptice, noi am reafirmat învățăturile pe acest subiect ale Fratelui Johnson (a se vedea PT 1951, pag. 90; 1954, pag. 41, 57; 1955, pag. 29, 30; 1958, pag. 92), și înțelegem că în toamna anului 1954 a venit timpul pentru ajustarea lucrurilor în Curte, și că toți cei care au crezut și au fost îndreptățiți de probă dar nu s-au consacrat până atunci și-au pierdut îndreptățirea „pentru scopurile Veacului Evanghelic”, adică *pentru scopul de a deveni Leviți antitipici*, și că (în ceea ce ține de admitere) atunci *s-a închis pentru totdeauna Poarta Curții antitipice*, calea intrării în numărul Leviților, întocmai cum cu 40 de ani în urmă *s-a închis pentru totdeauna Ușa intrării în Sfânta*, pentru a deveni Preoți Împărătești (comp. cu PT 1970, pag. 55).

ÎNDRAPTĂȚIREA DE PROBĂ PENTRU UN SCOP NOU

21 Totuși, în legătură cu aceasta să ne amintim că – după cum am menționat deja în par. (9) – până la vremea ajustării lucrurilor în Sfânta, în toamna anului 1914, toți membrii Marii Mulțimi și-au pierdut pentru totdeauna posibilitatea de a deveni Preoți, și curând după aceea au început să fie scoși afară din Sfânta în Curte, *dar prin aceasta ei nu și-au pierdut conceperea de Spirit și nici consacrarea sau îndreptățirea la viață – chiar dacă ei nu mai puteau astfel să își asigure o stare în Sfânta*. Deși dați înapoi în Curte, *ei au păstrat acestea*, DAR CU UN SCOP SCHIMBAT, adică *cel de a deveni Leviți în Epifanie*. În același mod, până la timpul ajustării lucrurilor în Curte în toamna anului 1954 toți cei îndreptățiți de probă care nu se consacraseră până atunci, au pierdut pentru totdeauna posibilitatea de a deveni Leviți antitipici, de a deveni aleși, și au fost dați afară din Curte în Tabără. Dar, după cum am arătat în PT 1958, pag. 59-61, *ei prin aceasta nu și-au pierdut credința în meritul lui Isus drept singura lor speranță de a ajunge la salvare, și deci nu și-au pierdut îndreptățirea de probă, starea lor de îndreptățiți loiali – deși nu mai puteau astfel să își asigure o stare în Curte*. Chiar dacă au fost dați înapoi în Tabără *ei au păstrat acestea* DAR CU UN ASPECT SCHIMBAT, *adică pentru scopurile Taberei în Epifanie*. Dar ei și-au pierdut pentru totdeauna posibilitatea de a deveni Leviți antitipici. Noi am arătat în par. (8) și (9) că până la vremea ajustării lucrurilor în Sfânta ea a reprezentat starea *tuturor* Creaturilor Noi embrionare, dar după aceea *doar* a celor care și-au păstrat coroanele. O schimbare asemănătoare, hotărâtă, în privința Curții, pe care de asemenea trebuie s-o recunoaștem dacă voim să umblăm în lumina care crește așa cum a fost dată prin Fratele Russell și a fost reafirmată prin Fratele Johnson, a avut loc la vremea ajustării lucrurilor în Curte, care, așa cum arată Fratele Johnson, s-a petrecut în toamna anului 1954. Deși până atunci Curtea a reprezentat starea *tuturor* celor îndreptățiți prin credință, după aceea ea reprezintă *doar* starea celor îndreptățiți prin credință care s-au consacrat înainte de toamna anului 1954 și astfel sunt Leviți viitori – membri ai Marii Mulțimi și Vrednicii Tineri (E10, pag. 209). Cât despre ceilalți, Fratele Johnson afirmă clar – a se vedea par. (2) – că „cei neconsacrați care sunt îndreptățiți de probă vor fi dați afară din Curte în Tabără”.

SEMNIFICAȚIA SCHIMBATĂ A TABEREI

22 Din cele de mai sus este evident faptul că odată cu ajustarea lucrurilor în Curte în toamna anului 1954 s-a produs o schimbare hotărâtă și în semnificația Taberei. În aplicarea pentru Veacul Evanghelic Tabăra reprezintă *DOAR* starea poporului *nominal, neîndreptățit* al lui Dumnezeu, „creștinii morali doar sau creștini pe din afară” (Z4607, par. 4), „poporul nominal al lui Dumnezeu ca fiind deosebit de cel adevărat” – a se vedea par. (3) – „creștinii declarați care nu s-au pocăit din toată inima față de Dumnezeu, și nu au exercitat din toată inima credință față de Isus, sau cei care nu au rămas în aceste stări ale inimii și minții” (E6, pag. 195). Dar, după cum arată scrierile din Parousie și Epifanie, este evident că Tabăra nu putea să ilustreze pentru totdeauna starea poporului *nominal, neîndreptățit* al lui Dumnezeu. Trebuia să înceapă cândva să reprezinte starea poporului *adevărat* al lui Dumnezeu. Așa cum după ce s-au ajustat lucrurile care aparțin de Sfânta (începând cu închiderea Ușii intrării în Sfânta, în Chemarea de Sus, în toamna anului 1914, și continuând cu scoaterea afară a Marii

Mulțimi în Curte, cam din anul 1917 înainte) Curtea a început să fie nu numai starea pentru cei îndreptățiți prin credință, ci și pentru unii *concepuți de Spirit* – care mai înainte s-au aflat în Sfânta. Tot așa după ce s-au ajustat lucrurile care aparțin de Curte (începând cu închiderea Porții Curții pentru oricine dorea să intre, și cu scoaterea afară în Tabără a celor îndreptățiți prin credință dar neconsacrați, în toamna anului 1954), Tabăra a început să fie ceea ce nu fusese mai înainte – o stare *nu doar pentru poporul nominal*, *NEÎNDREPTĂȚIT al lui Dumnezeu, ci și pentru cei care cred și sunt ÎNDREPTĂȚIȚI de probă*. Pe măsură ce a progresat imaginea Tabernacolului, Tabăra pentru Veacul Evanghelic a început atunci să se contopească cu Tabăra pentru Epifanie (o oarecare lucrare de pregătire fiind deja făcută – E14, pag. 266; comp. cu PT 1943, pag. 12, sfârșitul par. 3).

„CEI ÎNDREPTĂȚIȚI DE PROBĂ LOIALI” ÎN TABĂRĂ

²³ Fratele Johnson a recunoscut cu claritate și a dat ca învățătură această schimbare în semnificația Taberei. În E10, pag. 209, el pune în contrast Tabăra pentru Epifanie cu Tabăra pentru Veacul Evanghelic după cum urmează: „Tabăra pentru Veacul Evanghelic este starea poporului *neîndreptățit* al lui Dumnezeu, în timp ce Tabăra pentru Epifanie în ilustrația împlinită este starea neamurilor și a iudeilor care *cu adevărat sunt pocăiți și cred*, dar nu sunt consacrați”. La pagina 649 (comp. cu 650) el scrie despre „*cei îndreptățiti de probă loiali*, și despre iudeii loiali, care sunt pentru Tabăra Epifaniei”, și la pag. 672 el se referă la „Tabăra pentru Epifanie, care va fi alcătuită din *cei îndreptățiti loiali* și din iudeii *convertiți și loiali*”. În E9, pag. 156, el se referă la faptul că Miriam cea antitipică, Marea Mulțime, „se angajează în lucrarea ei de a aduna neamurile și iudeii *care cred* în Tabăra pentru Epifanie, serviciu care este îndeplinit ca parte a călătoriei finale, care este creșterea finală în har, cunoștință și serviciu, ce ține de Veacul Evanghelic”. În E5, pag. 420, el definește Tabăra pentru Epifanie drept „cei care vor *persista să creadă* în Isus ca Salvator și Rege”. În E14, pag. 266, citim despre „israeliții trupești care cred în Legământ și *cei îndreptățiti de probă loiali* aflați în Tabăra pentru Epifanie”. (Toate cursivele ne aparțin în aceste citate.) Astfel Fratele Johnson arată foarte clar că, spre deosebire de Tabăra pentru Veacul Evanghelic, care „este starea poporului *neîndreptățit* al lui Dumnezeu”, care „nu s-a pocăit din toată inima față de Dumnezeu și nu a exercitat din toată inima credință față de Isus” (E6, pag. 195), Tabăra pentru Epifanie terminată este starea celor care „cu adevărat sunt pocăiți și cred”, a celor „îndreptățiti de probă loiali”, a celor „convertiți”. De fapt, el arată că atunci când vom ajunge la ilustrația împlinită a Taberei pentru Epifanie, acolo nu va exista *niciunul* din „poporul *neîndreptățit* al lui Dumnezeu”, din „poporul nominal ca fiind deosebit de poporul adevărat al lui Dumnezeu”. Mai degrabă, în ajustarea lucrurilor pentru Tabăra din Epifanie la vremea aceea, toți cei care se aflau în Tabăra pentru Veacul Evanghelic, cei din poporul *nominal, neîndreptățit* al lui Dumnezeu, vor fi dați afară din Tabăra pentru Epifanie în starea reprezentată de teritoriul din afara Taberei. Fratele Johnson afirmă lucrul acesta foarte clar – a se vedea par. (3) – după cum urmează: „În ceea ce privește Epifania ... în ilustrația împlinită ... teritoriul din afara Taberei reprezintă starea *celor care s-au aflat în Tabăra pentru Veacul Evanghelic* [cursivele ne aparțin], sau a celor care sunt excomunicați” (comp. cu PT 1965, pag. 61, 62).

²⁴ Faptul că Fratele Johnson a considerat că expresia, „cu adevărat pocăiți și care cred”, așa cum este folosită în definiția sa din E10, pag. 209 pentru Tabăra Epifaniei, este echivalentul expresiei „îndreptățiti de probă” (pentru scopurile Taberei în Epifanie), este evident din definiția sa pentru îndreptățirea de probă, precum este afirmată de ex. în E12, pag. 696: „Îndreptățirea de probă este acea acțiune a lui Dumnezeu prin care El, având în vedere meritul lui Cristos, dar fără atribuirea lui reală pentru persoana în cauză, deocamdată are de-a face cu păcătosul care este *pocăit și crede* [cursivele ne aparțin] ca și cum meritul fusese atribuit în realitate pentru el, adică deocamdată are de-a face cu el ca și cum păcatele i-au fost iertate în realitate și ca și cum el a fost acoperit în realitate cu dreptatea lui Cristos, și astfel El îl aduce în tovărășie cu Sine Însuși”. Noi trebuie să ținem cont de adevărul fundamental că de la începutul acestui Veac fie că cineva este fie că nu este (1) îndreptățit de probă și (2) consacrat, este determinat de faptul că el fie este fie nu este (1) „cu adevărat pocăit și crede”, se încrede sau nu în meritul lui Isus pentru salvarea sa (Faptele 4:12; 16:31), și (2) fie că a renunțat sau nu la voința sa proprie îndreptată spre sine și spre lume și a acceptat voința lui Dumnezeu ca pe a sa proprie (Psalmii 40:8; Proverbe 23:26; Romani 12:1; Evrei 10:7), *nu este determinat de locul în care este tipificată starea sa în aranjamentul Tabernacolului și Taberei lui Israel*, fiindcă acest lucru variază în dependență de schimbările dispensaționale.

²⁵ Astfel (a) toți cei care s-au consacrat în timpul cât Chemarea de Sus a fost deschisă, înainte de toamna anului 1914, și li s-au repartizat coroane, starea lor ca credincioși pe deplin consacrați a fost ilustrată în *Sfânta*; (b) cei care s-au consacrat din 1881 până în 1914 pentru care nu au fost disponibile coroane, și toți cei care s-au consacrat din toamna anului 1914 până în toamna anului 1954, împreună cu membrii Marii Mulțimi care cam din anul 1917 înainte au fost scoși afară din Sfânta, starea lor ca credincioși pe deplin consacrați a fost ilustrată în *Curte*; și (c) cei care se consacră de la vremea ajustării lucrurilor în Curte în toamna anului 1954, starea lor ca credincioși pe deplin consacrați este ilustrată în *Tabără* (așa cum va fi a întregii clase a restabilirii după ce Calea Sfințeniei va fi deschisă). În mod corespunzător, noi vedem că în diferite perioade de timp, starea credincioșilor pe deplin consacrați este ilustrată în trei moduri diferite – (a) în Sfânta, (b) în Curte, și (c) în Tabără, în dependență de schimbările dispensaționale. Tot așa, cei care s-au pocăit cu adevărat și au crezut, acceptându-l pe Isus ca pe Salvatorul lor, înainte de toamna anului 1954, începutul perioadei Basileia cu prima suprapunere, starea lor ca îndreptățiti de probă a fost ilustrată în *Curte*, locul pentru Leviți. Totuși, din 1954 și de la ajustarea lucrurilor în Curte, cei cu adevărat pocăiți și care cred și au fost așa înainte de toamna anului 1954 dar nu s-au consacrat înainte de a avea loc acea ajustare, starea lor ca îndreptățiti de probă este ilustrată în *Tabără*, în locul pentru israeliți. Prin urmare, deoarece se află în diferite perioade de timp, starea credincioșilor pe deplin consacrați este ilustrată în mai multe moduri, nu doar în unul, în dependență de schimbările dispensaționale. Tot așa este și cu cei îndreptățiti de probă – starea lor este ilustrată în mai multe moduri, nu doar în unul: (a1) înainte de toamna anului 1954 starea lor este ilustrată în *Curte*, în timp ce (b1) după aceea starea lor este ilustrată în *Tabără*. Astfel fie că cineva este sau nu (1) îndreptățit de probă și (2) consacrat nu este determinat de locul în care starea sa este tipificată în aranjamentul

Tabernacolului și Taberei, fiindcă lucrul acesta variază în dependență de schimbările dispensaționale.

TĂBĂRAȘII ÎN EPIFANIE FAC PARTE DIN *CVASI-ALEȘI*

²⁶ Pe lângă acestea, întrucât toți cei care în cele din urmă vor fi Tăbărași în Epifanie sunt „cu adevărat pocăiți și cred”, sunt „îndreptățiți de probă loiali”, sunt „îndreptățiți loiali”, așa cum arată Fratele Johnson (E10, pag. 209, 649, 672), *ei fac parte din cvasi-aleși* (pentru detalii cu privire la *cvasi-aleși* vă rugăm să vedeți PT 1957, pag. 20-27 [AP Nr. 3, n.e.]). De fapt, cei care mențin fidel îndreptățirea de probă, care țin la răscumpărare și practică dreptatea, sunt SINGURII *care pot fi dintre cvasi-aleși*, în afară de iudeii loiali care cred în Legământ din vremea de dinaintea convertirii lui Israel. Fratele Johnson arată foarte clar acest lucru, pentru că atunci când îi descrie pe *cvasi-aleși*, el se referă la aceștia care sunt loiali și cred în Răscumpărarea dată de Isus ca la „cei neconsacrați dar îndreptățiți de probă credincioși din Veacul Evanghelic” (E12, pag. 187 jos și 188; în comparație cu pag. 519, 730; PT 1926, pag. 119 sus; 1941, pag. 50, par. 6; 1944, pag. 28, par. 1), ca la „neamurile care au crezut în timpul Veacului Evanghelic care, deși credincioși până la moarte în îndreptățire [de probă], nu s-au consacrat” (E11, pag. 293), ca la „cei îndreptățiți prin credință credincioși” (E15, pag. 535 sus; în comparație cu pag. 717; E4, pag. 319), și ca la cei „îndreptățiți loiali” (E15, pag. 545). Astfel, după cum arată Fratele Johnson, este evident că, pentru ca Tăbărașii din Epifanie să facă parte din *cvasi-aleși* (în afară de iudeii care cred în Legământ înainte de convertirea lui Israel), *ei trebuie să fie credincioși până la sfârșit în îndreptățirea de probă*. Și cei loiali care cred în Isus dintre Tăbărașii din Epifanie devin o parte a *cvasi-aleșilor*. Drept urmare, și din acest motiv de asemenea, atunci când în toamna anului 1954 cei îndreptățiți prin credință neconsacrați au fost dați afară din Curte în Tabără, *ei* (toți care trebuia să fi crezut în Isus ca să fi primit o stare în Curte) *nu și-au pierdut astfel îndreptățirea de probă* – mai degrabă ea a încetat să mai fie valabilă și deci au primit acest har al lui Dumnezeu în zadar (2 Corinteni 6:1) *în ceea ce privește scopurile ELECTIVE ale Veacului Evanghelic*; dar ei au păstrat îndreptățirea de probă *pentru scopurile Taberei în Epifanie*, și trebuie să continue să o mențină cu loialitate în acest aspect schimbat până la sfârșit dacă vor ca în cele din urmă să fie Tăbărași în Epifanie printre *cvasi-aleși*.

²⁷ Din ideile date în par. de la (23) până la (26) este evident că atunci când Fratele Johnson – a se vedea par. (3) – a identificat că Tabăra pentru Epifanie în ilustrația împlinită reprezintă pe „cei anterior îndreptățiți prin credință [cursivele ne aparțin] care țin la Răscumpărare și practică dreptatea, precum și Israelul convertit”, prin expresia „cei anterior îndreptățiți prin credință” el a vrut să spună că cei care anterior au fost îndreptățiți prin credință au fost *pentru scopurile elective ale Veacului Evanghelic* pentru a face parte din Vrednicii Tineri, și nu *în sens* că cei care anterior au fost îndreptățiți prin credință *nu mai sunt deloc îndreptățiți prin credință, pentru niciun scop*. Dacă el ar fi vrut să spună că ei nu mai erau îndreptățiți în niciun sens, că ei după aceea erau „fără niciun fel de îndreptățire”, nici chiar pentru scopurile Taberei în Epifanie, el nu s-ar fi referit la ei că *încă țin la Răscumpărare* [adică cred în Răscumpărare]. În PT 1958, pag. 60, 61, noi am dat pe față în întregime afirmația neadevărată a unui erorist cernător că „ambii Membri ai Stelei atribuie celor *neîndreptățiți* tabăra Tabernacolului pentru Veacul Evanghelic și a Tabernacolului

pentru Epifanie”. Acolo noi am arătat din E10, pag. 209, și din alte referințe la subiect, că, dimpotrivă, Fratele Johnson a arătat că în ilustrația împlinită Tabăra pentru Epifanie este „starea celor cu adevărat pocăiți și care cred”, a celor „îndreptățiți loiali”. În mod asemănător, noi am dat pe față faptul că el neagă îndreptățirea de probă așa cum operează în Tabăra pentru Epifanie, greșeală în care a mers atât de departe încât să susțină în mod absurd că cei care se află în Tabăra pentru Epifanie în ilustrația împlinită „trebuie să fie fără niciun fel de îndreptățire”! Ceea ce am analizat mai sus, îndeosebi din scrierile Fratelui Johnson așa cum sunt prezentate în par. de la (23) până la (26) inclusiv, cu siguranță adaugă mai mult la dezvăluirea deja făcută.

CEI ÎNDREPTĂȚIȚI DE PROBĂ DE CURÂND SE AFLĂ ÎN TABĂRĂ

²⁸ Noi deja am menționat – în par. (8) – că ușa intrării în Chemarea de Sus, Ușa de la intrarea în Sfânta, *singurul* loc unde starea credincioșilor pe deplin consacrați în timpul Veacului Evanghelic, al Chemării de Sus, putea fi ilustrată, *s-a închis pentru totdeauna* pentru orice candidat în toamna anului 1914. Totuși, după cum am arătat – în par. (10) – acest lucru nu i-a împiedicat pe cei îndreptățiți de probă suplimentari ca de atunci înainte să renunțe la propria lor voință îndreptată spre sine și spre lume și să accepte voința lui Dumnezeu ca pe a lor proprie (consacrarea este totdeauna în ordine) și astfel să intre în starea credincioșilor pe deplin consacrați, chiar dacă consacrarea lor până la moarte nu putea fi tipificată la Primul Vâl și starea lor ca credincioși pe deplin consacrați nu putea fi tipificată în Sfânta, ci mai degrabă era tipificată în Curte. *A început să existe ceva nou ce nu existase înainte de toamna anului 1914 pe când ușa intrării în Chemarea de Sus era deschisă, și anume o situație în care starea TUTUROR celor care au devenit credincioși pe deplin consacrați a fost ilustrată în CURTE și nu în SFÂNTA*. Astfel s-a produs o schimbare hotărâtă, pe măsură ce imaginea Tabernacolului a progresat spre construirea Curții în Epifanie ca fiind deosebită de Sfânta. În același mod, în armonie cu Apocalipsa 22:11 (E10, pag. 114), noi înțelegem că în toamna anului 1954, la sfârșitul celor 80 de zile antitipice (1874-1954), ușa intrării în numărul Leviților antitipici, Ușa de la intrarea în Curte, *s-a închis pentru totdeauna* pentru oricine dorea să intre. Totuși acest lucru nicidecum nu-i împiedică pe cei pocăiți suplimentari să-l accepte pe Isus ca pe Salvatorul lor de atunci înainte, și astfel să intre în starea îndreptățirii de probă, chiar dacă starea lor ca îndreptățiți de probă este ilustrată în Tabăra pentru Epifanie și nu în Curte. Acest lucru de asemenea a fost *ceva nou ce a început să existe, ce nu existase înainte de toamna anului 1954, și anume o situație în care starea tuturor celor care l-au acceptat pe Isus ca pe Salvatorul lor și astfel au devenit îndreptățiți de probă a fost ilustrată în TABĂRĂ și nu în CURTE*. Astfel s-a produs încă o schimbare hotărâtă, pe măsură ce așezarea Tabernacolului a progresat spre construirea Taberei în Epifanie ca fiind deosebită de Curte.

²⁹ Așa cum *niciodată* după toamna anului 1914 consacrarea nu avea să mai fie ilustrată la Primul Vâl, tot așa *niciodată* după toamna anului 1954 intrarea cuiva în starea îndreptățirii de probă nu va mai fi ilustrată la Poarta Curții, intrarea în numărul Leviților. Cu toate acestea, accesul la Dumnezeu, pentru a deveni oile Sale, va continua să fie ilustrat de intrarea pe ușa în staul (Ioan 10), căci, chiar și după ce va fi deschisă Calea Sfințeniei, „celelalte oi” (vers. 16; Matei 25:31-34),

clasa restabilirii, de asemenea vor intra în „unicul staul” pe singura „ușă” (Ioan 10:7, 9; Faptele 4:12), chiar dacă în îndreptățirea și consacrarea lor ei nu vor intra pe Poarta Curții în starea Leviților, nici prin Primul Văl în Sfânta, în starea Preoților. Așa cum a continuat consacrarea, care este totdeauna în ordine, deși „cu un scop schimbat” (E11, pag. 472) după ce ușa intrării în Chemarea de Sus, Ușa Sfintei, s-a închis pentru totdeauna în toamna anului 1914, tot așa continuă îndreptățirea prin Isus, care în condiții de păcat și imperfecțiune de asemenea este totdeauna în ordine (Matei 11:28; Ioan 3:16; 12:32), deși „cu un scop schimbat”, adică pentru scopurile Taberei în Epifanie, după ce ușa intrării în numărul Leviților, Poarta Curții, s-a închis pentru totdeauna în toamna anului 1954.

PERDEAUA ANTITIPICĂ A CURȚII

³⁰ Deși faptul că Tăbărașii din Epifanie cred în Isus și îl acceptă ca pe Salvatorul și Regele lor nu este reprezentat de intrarea pe Poartă în Curte, intrarea în numărul Leviților, el este arătat (așa cum am indicat în PT 1958, pag. 61) în perdeaua albă de în care înconjoară Curtea, care reprezintă „dreptatea lui Cristos”, pe „Cristos ca Salvator și Rege” (T 114 [103, n.e.]; E5, pag. 420). Poporul consacrat al Domnului, așa cum este reprezentat în cei 60 de stâlpi din jurul Curții pentru Epifanie, trebuie să „țină în văzul tuturor celor din Tabără” această Perdea antitipică, și este aceea „prin care Tabăra pentru Epifanie, care va fi formată din cei îndreptățiți loiali [nu din cei îndreptățiți în Veacul Evanghelic aflați în Curte, ci din cei îndreptățiți de probă în Epifanie aflați în Tabără] și din iudeii convertiți loiali, va fi construită de mărturia pentru Împărăție” (E10, pag. 672). În timpul Veacului Evanghelic, *din cauza stării de necredință a celor aflați în Tabără*, Perdeaua antitipică a Curții a fost „un perete de necredință” pentru ei (T 18, par. 1 [T 9, par. 17, n.e.]). Dar pe măsură ce imaginea Tabernacolului a progresat noi am ajuns în toamna anului 1954 în dreptul construirii Taberei în Epifanie ca fiind deosebită de Curte, iar Tabăra de atunci înainte, în loc să-i cuprindă doar pe cei care nu cred, a ajuns tot mai mult să fie o stare pentru cei „care sunt pocăiți și cred”, care îl acceptă pe Cristos ca Salvator și Rege. Și datorită stării de credință a acestora aflați în Tabără „care sunt pocăiți și cred”, Perdeaua antitipică a Curții, reprezentând pe Cristos ca Salvator și Rege, este pentru ei de fapt ceea ce a fost întotdeauna pentru cei care cred – „puterea lui Dumnezeu prin credință pentru salvare” (1 Petru 1:5). Oarecum asemănător, Primul Văl de la intrarea în Sfânta, pentru Veacul Evanghelic până în 1881, a reprezentat vălul minții umane, care i-a împiedicat pe cei neconsacrați să vadă lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:14). După aceea însă, pe măsură ce a progresat imaginea Tabernacolului, cei consacrați aflați în Curte, pentru care nu erau coroane disponibile, au putut de asemenea să vadă și să aprecieze lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (E4, pag. 469).

³¹ După cum s-a menționat deja, Fratele Johnson a arătat în mai multe feluri că, deși nu mai este valabilă pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic, îndreptățirea de probă (pentru scopurile Taberei în Epifanie) va continua pentru cei care au fost dați afară din Curte deoarece nu s-au consacrat până la vremea ajustării lucrurilor cât privește Curtea în toamna anului 1954 (E10, pag. 114), la sfârșitul celor 80 de zile antitipice (1874-1954) pentru curățirea mamei antitipice a unei fiice. Pe lângă aceasta el a mai dat și câteva

linii de argumentare care dovedesc că după toamna anului 1954, după ce s-a închis pentru totdeauna Poarta Curții, ușa intrării în numărul Leviților, și nimeni nu mai putea să intre în îndreptățirea de probă pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic, *alții* îl vor accepta pe Isus ca pe Salvatorul lor și astfel vor fi îndreptățiți de probă pentru scopurile Taberei în Epifanie. Drept una dintre aceste linii de argumentare, Fratele Johnson a arătat că în toamna anului 1954, atunci când va începe „suprapunerea Epifaniei peste Basileia” după cele 80 de zile antitipice, Marea Mulțime (PT 1930, pag. 15), „mama antitipică a fiicei antitipice în sensul servitorilor Adevărului” (E4, pag. 100, 104 jos), va începe să-și aducă ofranda ca dovadă că *curățirea ei a fost îndeplinită*. El a mai arătat și faptul că acest serviciu de adevăritare, începând în prima fază la 40 de ani după ce a început serviciul de adevăritare al Turmei Mici în toamna anului 1914, adică în toamna anului 1954 atunci când Curtea antitipică va fi completă în privința numărului de membri și perioada Basileia va începe cu prima ei suprapunere, va consta din lucrarea dublă a construirii Taberei pentru Epifanie ca fiind deosebită de Curte: (1) dintre neamuri și (2) dintre iudei, convertind pe mulți la Adevărul că Cristos este Salvator și Rege (E4, pag. 31, 100, 105; E9, pag. 156, 157; E5, pag. 420, 421; PT 1941, pag. 82, col. 2; 1930, pag. 15; în comparație cu PT 1954, pag. 54-59). (După cum am arătat în PT 1956, pag. 90-92, această lucrare dublă în mod evident este ultima lucrare generală externă a Marii Mulțimi, fără a urma vreoaică altă trăsătură specială înainte de a pleca de pe pământ. Prin urmare este o lucrare de lungă durată care începe în toamna anului 1954 și se termină peste un număr incert de ani de acum [din 1972 când a fost scris acest articol, n.e.]. Pe de altă parte, lucrarea de adevăritare a Turmei Mici care a început în toamna anului 1914 a fost limitată la cam 25 de luni, deoarece în noiembrie 1916 trebuia să înceapă un nou aspect al lucrării ei față de Țapul pentru Azazel – a se vedea PT 1934, pag. 179).

³² Din unele afirmații citate mai sus precum și din altele pe care Fratele Johnson le-a făcut cu referire la serviciul de adevăritare al Marii Mulțimi, îndeosebi cu referire la convertirea Israelului Trupesc, este evident că el a recunoscut faptul că după completarea Curții pentru Epifanie în privința numărului de membri în toamna anului 1954, unii care anterior nu crezuseră în Isus ca Salvator al lor vor ajunge să creadă, și drept urmare vor fi îndreptățiți de probă de curând pentru scopurile Taberei în Epifanie. De exemplu, după ce în E10, pag. 114 el a declarat că, în armonie cu Apocalipsa 22:11, chemarea Vrednicilor Tineri va înceta în octombrie 1954, și astfel a arătat că ușa de la Curtea antitipică se va închide atunci pentru totdeauna, în aceeași carte (la pag. 610) el a scris: „Israelul Trupesc, după convertirea sa, care se va petrece după anul 1956 [cursivele ne aparțin], va ajunge să își vadă locul real în alegerea pământescă a lui Dumnezeu”. De asemenea, în PT 1947, pag. 53, par. 2, el a declarat: „Completarea Anarhiei va urma cândva după anul 1956. Încă mai târziu [cursivele ne aparțin] va veni a doua fază a strâmtorării lui Iacov, apoi convertirea lui Israel”. Astfel este evident că el a așteptat că *la mulți ani după începutul perioadei Basileia cu prima suprapunere și după închiderea Ușii Curții în toamna anului 1954*, mulți iudei care anterior nu crezuseră în Isus ca Salvator al lor Îl vor accepta astfel, și drept urmare vor fi îndreptățiți de probă de curând ca parte *convertită* a Israelului în Tabăra pentru Epifanie.

ÎNDREPTĂȚIREA DE PROBĂ OPEREAZĂ „PÂNĂ VA ÎNCEPE RESTABILIREA”

³³ Încă o linie de argumentare care arată clar că Fratele Johnson a dat drept învățătură faptul că multe persoane care anterior nu crezuseră în Isus ca Salvator al lor Îl vor accepta astfel și drept urmare vor fi îndreptățite de probă după toamna anului 1954, chiar dacă nu pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic, se află în principiul fundamental pe care el l-a stabilit în E4, pag. 346 [AP Nr. 1, pag. 12, par. 47, n.e.]: „Doctrina Îndreptățirii de Probă așa cum operează de la timpul lui Abel, Enoh și Noe (Evrei 11:4-7) și până va începe restabilirea [cursivele ne aparțin], este scripturală, și va rămâne așa. (...) Atâta timp cât Romani 4:1-25 rămâne parte din Biblie, doctrina va exista în pofida atacurilor”. Cât privește începerea restabilirii, el a arătat clar că înainte de aplicarea meritului de Răscumpărare pentru lume, după care va fi deschisă Calea Sfințeniei și va începe restabilirea, toți cei aleși din Marea Mulțime și Vrednicii Tineri își vor fi terminat calea în această viață (E15, pag. 252), și Cina Nunții Mielului va fi avut loc. El a arătat de asemenea că Marea Mulțime nu va fi eliberată decât la un număr incert de ani după 1954. Să acordăm atenție și la următoarele: „Marea Mulțime va fi aici mult timp după aprilie 1958; iar restabilirea nu poate porni pentru lume decât după Cina Nunții Mielului, care trebuie să aștepte eliberarea Marii Mulțimi” (PT 1939, pag. 99, par. 1). „Mai mult decât atât, din faptul că copiii nu sunt concepuți după rânduială decât după sărbătoarea de căsătorie, urmează că, întrucât Vrednicii Bătrâni (și cei Tineri) sunt o parte a lumii care va fi restabilită, nașterea lor, care va fi printr-o înviere instantanee la perfecțiune fizică (Evrei 11:40), pentru a fi după rânduială, după cum cu siguranță va fi, trebuie să urmeze după Sărbătoarea de Nuntă. Și desigur, Sărbătoarea de Nuntă este înainte ca restabilirea să fie pusă în funcțiune față de acea parte a lumii care nu vor fi prinți pe pământ” (PT 1941, pag. 82, col. 2; retipărit în PT 1951, pag. 59, col. 2 jos și pag. 60; comp. cu PT 1947, pag. 53).

³⁴ Acum să observăm cu atenție faptul că în decursul aceleiași perioade generale (1939-1941) în care Fratele Johnson expunea citatele din par. (33), prin care el a arătat că restabilirea nu va începe decât la mult timp după aprilie 1958, el scria și E10, în care (la pag. 114) el a afirmat clar că „mesajul din vers. 11 [Apocalipsa 22] nu va fi convenit până în octombrie 1954 atunci când Epifania va începe să se suprapună peste Basileia, împărăția”, și că lucrul acesta va însemna că „după 1954 nimeni nu va fi câștigat pentru Vrednicii Tineri”. Așadar, în același timp în care el a arătat că Poarta Curții, intrarea în numărul Leviților, se va închide pentru totdeauna în toamna anului 1954, el a arătat de asemenea (așa cum am văzut mai sus) că restabilirea nu va începe decât la mult timp după aceea. Pe lângă referințele de mai sus, să acordăm atenție la E10, pag. 607 (în aceeași carte unde sunt și referințele de la pag. 114 tocmai citate), unde el a arătat faptul că Marea Mulțime va fi aici până după anul 1956, afirmând că „dezvoltarea lor de mai târziu în har, cunoștință, serviciu și încercare va fi cu puțin timp (cât timp noi nu știm) înainte de stabilirea fazei pământești a împărăției [adică înainte de a începe restabilirea]”. Prin urmare, luând în considerare faptul că la timpul afirmației Fratelui Johnson din E10, pag. 114 el a recunoscut că începerea restabilirii era cu destul de mult timp în viitor, și de asemenea ținând cont de principiul fundamental pe care el l-a expus în E4, pag. 346 [AP Nr. 1, pag. 12, par. 47, n.e.], că îndreptățirea de probă operează din zilele lui Abel până va

începe restabilirea, este evident că deși el a văzut că Poarta Curții se va închide pentru totdeauna în toamna anului 1954, și că drept urmare nimeni după aceea nu va putea fi îndreptățit de probă pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic, el a văzut de asemenea că, până va începe restabilirea, îndreptățirea de probă va continua după aceea să fie dată tuturor celor care vor ajunge să creadă în Isus ca Salvator al lor, dar cu această limitare – *îndreptățirea lor de probă va fi pentru scopurile Taberei în Epifanie*.

³⁵ Din ceea ce am analizat în par. de la (31) până la (34) este evident și faptul că atunci când Fratele Johnson a scris în E10, pag. 114 că „după 1954 nu vor mai intra persoane în starea îndreptățirii de probă”, el nu a vrut să spună că după 1954 nimeni nu se va pocăi și nu va crede cu adevărat în Isus ca Salvator al său și astfel să fie îndreptățit de probă de curând pentru scopurile Taberei în Epifanie, ci mai degrabă că nimeni după aceea nu va intra în Curtea antitipică – starea îndreptățirii de probă pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic. Și, când în aceeași conexiune el a scris: „cu siguranță, atunci când vom ajunge la o vreme [adică la octombrie 1954, cum este însemnat pe rândul 6 de pe aceeași pagină] când nu va mai fi posibilă consacrarea pentru scopurile Veacului Evanghelic, va fi zadarnic de a-i îndemna pe cei îndreptățiți de probă să se consacre”, el a vrut să spună că atunci când vom ajunge la octombrie 1954, când nu va mai fi posibilă consacrarea pentru scopurile electivale ale Veacului Evanghelic, va fi zadarnic de a-i îndemna pe cei îndreptățiți de probă să se consacre pentru scopurile acelea – chiar dacă ar putea încă să se consacre după aceea pentru scopurile Taberei în Epifanie. Pentru o discuție mai completă cu privire la Apocalipsa 22:11 și E10, pag. 114, vă rugăm să vedeți referințele la PT date în par. (20).

MĂRTURIA FRATELUI RUSSELL

³⁶ Fratele Russell însuși, în armonie cu Scripturile, a pus bazele învățăturii că cei care ajung să se pocăiască și să creadă cu adevărat în Isus ca Salvator al lor după ce se va închide Poarta Curții, vor fi îndreptățiți de probă, și că starea lor de îndreptățire de probă este ilustrată în *Tabără*. Deși Fratele Johnson arată că îndreptățirea de probă va continua să fie dată tuturor celor care se pocăiesc și cred cu adevărat până va începe restabilirea, Fratele Russell, care în mod evident a ținut la aceeași învățătură fundamentală, a mers chiar cu un pas mai departe și a arătat foarte logic că îndreptățirea de probă va continua chiar și după ce va începe restabilirea, chiar și după ce va fi stabilită faza pământească a Împărăției Milenare. Să acordăm atenție la următoarele cuvinte ieșite de sub pana sa: „Îndreptățirea lumii nu va fi instantanee, ci va progresa în timpul miei de ani – Mileniului. *Despre lume se va putea spune atunci că este ÎNDREPTĂȚITĂ DE PROBĂ* [accentuarea ne aparține] prin Mijlocitorul și împărăția Lui, dar îndreptățirea se va realiza numai prin perfecțiunea lor absolută la sfârșitul Mileniului, când vor fi prezentați Tatălui și acceptați de El” (Z 5959, par. 6 [VDM Vol. 2, Nr. 1, pag. 81, col. 1, par. 3, n.e.]). „Dar cât privește lumea în veacul următor, pe toată durata acelei mii de ani ei vor urca sus, sus, până la perfecțiune, și cu fiecare zi ei vor fi îndreptățiți tot mai mult și mai mult și mai mult, și ei se vor apropia tot mai mult de dreptate cu fiecare zi. Astfel ei se vor apropia prin îndreptățirea treptată, și despre fiecare din vremea aceea care va fi pe calea dreaptă și va căuta să fie în armonie cu Domnul se va spune că este *îndreptățit de probă* [cursivele ne aparțin]” (Cartea de Întrebări, pag. 402; în comparație cu PT 1968, pag. 30, 31).

³⁷ Prin urmare, așa cum după toamna anului 1954 îndreptățirea de probă continuă să opereze, dar cu un scop schimbat, pentru cei care au fost dați afară din Curte în Tabăra pentru Epifanie, și operează de asemenea în această Tabăra pentru cei care îl acceptă pe Cristos ca pe Salvatorul lor de la timpul acela, și va continua să opereze aici până va începe restabilirea – și va opera chiar și după aceea în Tabăra pentru Mileniu cu un scop schimbat pe măsură ce clasa restabilirii se va ridica treptat la îndreptățire reală; tot așa, din toamna anului 1954 posibilitatea consacrării a fost în funcțiune pentru cei „care sunt pocăiți și cred” aflați în Tabăra pentru Epifanie dar cu un scop schimbat, și va continua să fie deschisă până va începe restabilirea – și chiar și după aceea va fi deschisă pentru clasa restabilirii aflată în Tabăra pentru Mileniu, dar cu un scop schimbat (Psalmii 110:3; T 94, par. 3 [T 84, par. 216, n.e.]). Așa cum spune Fratele Russell: „Este potrivit ca toți cei care ajung la o cunoaștere a Domnului să *se consacre* pe deplin lui. Aceasta va fi totdeauna singura cale corectă de urmat, fie că intră în «chemarea de sus» fie în altă chemare de mai târziu, nu atât de onorabilă și deosebită. Nimic mai puțin decât *consacrarea deplină* nu va fi vreodată corect” (Z 1113, par. 6; a se compara cu F 156). Consacrarea este „totdeauna în ordine” (E4, pag. 420), chiar dacă modurile în care Dumnezeu îi folosește pe servitorii Săi consacrați, pozițiile (inclusiv felul în care sunt tipificate) și răsplățile pe care El le dă lor pot să difere considerabil pe măsură ce au loc schimbări dispensaționale în planul Său din când în când. Dar toți cei care vor câștiga vreodată viață veșnică pe orice plan trebuie să se consacre înainte de a o primi (a se compara cu PT 1962, pag. 14).

³⁸ Astfel, în cazul Vrednicilor Bătrâni Dumnezeu a folosit umanitatea lor cu totul consacrată pentru a-și înainta scopurile în zilele lor, iar ei ca răsplată vor fi făcuți prinți pe pământ (Psalmii 45:16; Isaia 32:1). Dar poarta strâmtă sau dificilă către Calea Îngustă spre viață (nemurire; Matei 7:13, 14), care este tipificată de Ușa Sfintei, nu fusese încă deschisă în zilele lor (Evrei 2:3; 10:20; 2 Timotei 1:10). Ei au venit pe scenă *înainte* ca Ușa să fie deschisă; de aceea consacrarea lor nu putea fi ilustrată la Ușa aceea, nici starea lor drept consacrați pe deplin nu putea fi tipificată în Sfânta, după cum a fost cazul cu toți credincioșii consacrați sub Chemarea de Sus. În schimb, starea Vrednicilor Bătrâni a fost ilustrată de cea a Leviților (T 27 [T 18, par. 39, n.e.]).

³⁹ Asemănător este și în cazul Vrednicilor Tineri, care ca și clasă au venit pe scenă *după* ce poarta strâmtă, Ușa de la intrarea în Sfânta, s-a închis pentru totdeauna în toamna anului 1914. După cum s-a arătat în par. (10) și (11), consacrarea lor tot nu a fost ilustrată la Ușa aceea, nici starea lor drept credincioși pe deplin consacrați nu este ilustrată în Sfânta; în același mod ea este ilustrată în Curte. Ei nu pot să intre pe *acea* poartă strâmtă, nici nu pot să meargă pe *acea* Cale Îngustă care duce la viață (nemurire), pentru că este închisă; *acea* Cale Îngustă și intrarea pe ea nu se află în Curte și intrarea în ea. Vrednicii Tineri nu pot fi nici pe Calea Sfințeniei (Isaia 35:8), chiar dacă ei vor fi pe ea după ce va fi deschisă drept urmare a aplicării meritului de Răscumpărare pentru lume. Cu toate acestea, deoarece ei s-au consacrat până la moarte în timp ce încă predomină păcatul, se poate spune că ei au intrat pe *o* poartă strâmtă atunci când s-au consacrat, și că vor fi pe *o* cale îngustă după aceea în timp ce cu credincioșie rămân morți față de sine și față de lume și rămân vii față de Dumnezeu în mijlocul numeroaselor încercări și

obstacole (PT 1955, pag. 57, 58), chiar dacă ei sunt încă pe Calea cea Lată de fapt, deoarece până acum condamnarea adamică nu le-a fost îndepărtată și nu au fost puși în încercare pentru viață. Dar în timp ce mor de moartea adamică, cu toate acestea și dintr-un alt punct de vedere, ei mor o moarte de slujire în serviciul lui Dumnezeu (PT 1952, pag. 45, 46). Dar poarta lor strâmtă pe calea dificilă a consacrării nu este ilustrată la Primul Văl, la Ușa Sfintei, și nici la Poarta Curții, căci aceasta ilustrează intrarea lor în starea îndreptățirii de probă. Este o eroare serioasă de a da drept învățătură faptul că consacrarea este ilustrată la Poarta Curții, așa cum a dat învățătură J.F. Rutherford (E6, pag. 190, 373).

⁴⁰ Întocmai cum intrarea Vrednicilor Tineri pe calea lor îngustă a consacrării nu este ilustrată la oricare dintre cele două intrări în Tabernacol – Ușa sau Poarta, tot așa este în cazul celor care se consacră în timpul Epifaniei după toamna anului 1954, adică în cazul Tăbărașilor Consacrați în Epifanie. Intrarea lor în consacrare nu este ilustrată nici la Ușa Sfintei și nici la Poarta Curții. Ei nici pe Calea Sfințeniei nu pot fi, după cum vor fi mai târziu, deoarece încă nu este deschisă. Totuși, și despre ei, ca în cazul Vrednicilor Tineri, se poate spune că la consacrare au intrat pe *o* poartă strâmtă și sunt pe *o* cale îngustă, pentru că și ei s-au consacrat în timp ce predomină păcatul, în mijlocul numeroaselor încercări și obstacole, și își îndeplinesc cu credincioșie consacrarea pentru ca în cele din urmă să facă parte din această clasă. Deoarece s-au consacrat după ce a început perioada Basileia cu prima suprapunere în toamna anului 1954, ei nu își vor avea moștenirea finală printre cei aleși; totuși, după cum vom arăta, Scripturile indică faptul că acești servitori consacrați ai lui Dumnezeu vor forma cea mai înaltă clasă printre *cvasi*-aleși.

⁴¹ Fratele Johnson explică din Scripturi, și Scripturile arată clar, că aici la sfârșitul Veacului va exista o clasă în legătură strânsă cu Vrednicii Tineri și asociată cu ei în experiențele lor, care însă, își va avea moștenirea finală aparte de ei și de restul celor aleși. Vom continua acum să prezentăm câteva dintre aceste dovezi.

CEALALTĂ JUMĂTATE A SEMINȚIEI LUI MANASE

⁴² Fratele Johnson arată clar (Numeri 32; Iosua 1:12-15; E4, pag. 450, 451; E12, pag. 517; E15, pag. 528; în comparație cu PT 1957, pag. 25, col. 2; 1960, pag. 45; 1963, pag. 45, 46) că ilustrația celor două seminții și jumătate care își primesc moștenirea pe partea *estică* a râului Iordan și astfel separat de moștenirea celorlalte două seminții și jumătate de pe partea *vestică* a Iordanului, reprezintă pe Turma Mică (Ruben), Marea Mulțime (Gad) și Vrednicii Tineri (jumătatea seminției lui Manase) care își primesc moștenirea din Mileniu și de după Mileniu – salvarea electivă – separat și deosebit de moștenirea *cvasi*-aleșilor și a celor nealeși – salvarea harului liber [A 96, 98, n.e.]. El arată de asemenea (E4, pag. 450 jos) că Israel „apropiindu-se de țara Canaan tipifică Biserica, reală și nominală, apropiindu-se de Împărăția Milenară”, și că de aceea „așezarea tipului din necesitate îi exclude pe Vrednicii Bătrâni [care sunt în mormânt] din ilustrație [cu excepția faptului că sunt reprezentați în Vrednicii Tineri]”. Așadar, „noi nu trebuie să conchidem că cealaltă jumătate a lui Manase îi tipifică pe Vrednicii Bătrâni. Cealaltă jumătate a seminției lui Manase și celelalte două seminții ale lui Israel, reprezentând zece seminții, tipifică toată clasa restabilirii, zece fiind numărul perfecțiunii sau complinirii naturilor inferioare celei divine”.

⁴³ Astfel Fratele Johnson arată clar că aici la sfârșitul Veacului, pe măsură ce ne apropiem de Împărăția Milenară (până acum am înaintat până la vremea când, din toamna anului 1954, suntem în perioada Basileia care a început cu prima ei suprapunere), va exista o clasă în legătură foarte strânsă cu Vrednicii Tineri și asociată cu ei (frați din aceeași seminție antitipică, Manase), care mai mult decât oricare alții ar părea ca și cum ar fi în realitate dintre Vrednicii Tineri, dintre cei aleși, dar nefiind de fapt dintre ei. Pentru că în ceea ce privește moștenirea lor finală această clasă își va avea moștenirea pe partea *vestică* antitipică a Iordanului, care reprezintă pe *cvasi*-aleși și pe cei nealeși, împreună cu celelalte nouă seminții antitipice ale restituțiștilor, și nu pe partea *estică* antitipică a Iordanului împreună cu cei aleși, cu cele două seminții și jumătate antitipice. Și există o clasă, și anume Tăbărașii Consacrați în Epifanie, care se consacră în decursul părții perioadei Epifania sau Apocalipsa de după toamna anului 1954 (atunci când Ușa Curții, intrarea în numărul celor aleși, s-a închis pentru totdeauna pentru oricine dorea să intre, și a început construirea Taberei pentru Epifanie ca fiind deosebită de Curte în perioada Basileia care a început cu prima suprapunere), care mai mult decât *cvasi*-aleșii neconsacrați sau decât cei nealeși sunt în simpatie și asociere foarte strânsă cu Vrednicii Tineri în această viață în toate experiențele lor de consacrare, inclusiv în lupta lor împotriva păcatului, erorii, egoismului și spiritului lumesc. Datorită experiențelor consacrării din această viață ale acestor Tăbărași, pe când încă predomină păcatul, ei, mai mult decât oricare alții, vor fi potriviți să fie printre ajutorii principali ai Vrednicilor Bătrâni și ai celor Tineri în serviciul lor milenar în Împărăție (Psalmii 107:21, 22; în comparație cu PT 1941, pag. 50, col. 1 jos; E11, pag. 293; E15, pag. 547 sus). Având în vedere ceea ce am analizat, avem toate motivele să credem că Tăbărașii Consacrați în Epifanie sunt tipificați de jumătatea seminției lui Manase care își avea moștenirea pe partea *vestică* a Iordanului. În E12, pag. 187 jos și 188, Fratele Johnson se referă la *cvasi*-aleși ca la „a cincea clasă de aleși”, atât de aproape ajung ei să fie dintre cei aleși în multe cazuri. Acest lucru este îndeosebi adevărat despre Tăbărașii Consacrați în Epifanie.

REGINA DIN SEBA ÎN ANTITIP

⁴⁴ În mod asemănător, mulți dintre Tăbărașii Consacrați în Epifanie sunt reprezentați de Regina din Seba care a venit să se informeze în privința înțelepciunii lui Solomon (1 Împărați 10:1-13; 2 Cronici 9:1-12; PT 1954, pag. 41, 42; 1969, pag. 53). După cum am arătat în PT 1955, pag. 43, ea reprezintă o clasă separată printre Tăbărașii din Epifanie, și anume pe acei Tăbărași din Epifanie care după toamna anului 1954 dar înainte de a se deschide Calea Sfințeniei fie s-au consacrat fie sunt pe cale de a se consacra (înainte ca perioada Epifania în sensul ei mai larg să se termine de tot), și care vin în contact cu antitipul mic al lui Solomon, Fratele Johnson, în mod special prin scrierile Adevărului sau prin cei care deja sunt luminați de ele. Deși se află în strânsă asociere unii cu alții, tipul face deosebire între (1) clasa aceasta și (2) acei Tăbărași din Epifanie care nu se consacră după ce au cercetat Adevărul, fiind tipificați respectiv de (1) Regină și (2) de alaiul sau „suita” ei (1 Împărați 10:2). Consacrarea acelor Tăbărași din Epifanie reprezentați de Regina din Seba care nu erau consacrați la vremea când au început să cerceteze Adevărul este tipificat de faptul că Regina aduce daruri lui Solomon, inclusiv mirodenii (care reprezintă puteri

umane alese – PT 1954, pag. 41, col. 2 jos), după ce a luat cunoștință despre înțelepciunea sa. În legătură cu aceasta cei din Marea Mulțime și din Vrednicii Tineri aflați în diferitele grupuri la Adevăr aici în perioada Epifania sau Apocalipsa, în mod special Leviții curățiți dintre ei, sunt reprezentați de servitorii lui Solomon și ai lui Hiram (1 Împărați 9:26, 27; 10:11, 22; 2 Cronici 8:17, 18; 9:10, 21; PT 1954, pag. 24, 42, par. 3, pag. 60, par. 4; 1969, pag. 40, 54, par. 10, pag. 56, par. 3).

MEDAN CEL ANTITIPIC

⁴⁵ De asemenea, Medan, al treilea fiu născut al Cheturei (Geneza 25:2) îi tipifică pe Tăbărașii Consacrați în Epifanie sub Noul Legământ (PT 1957, pag. 22-24; 1958, pag. 6, 7). Fratele Russell i-a identificat pe numeroșii copii ai lui Avraam prin Chetura ca „tipificând pe copiii cei mulți ai lui Dumnezeu prin Noul Legământ în timpul Mileniului” (Z 4309, col. 2). Fratele Johnson în E6, pag. 717 (în comparație cu E15, pag. 682) identifică pe doi fii ai Cheturei ca tipificând două clase separate sub Noul Legământ, iar pe copiii lor ca tipificând subdiviziunile acestor două clase. Prin urmare ceilalți patru fii ai ei de asemenea tipifică clase sub Noul Legământ. Tăbărașii Consacrați în Epifanie, fiind o clasă care se consacră pe când predomină păcatul și Satan nu este încă legat complet, și care este credincioasă în consacrare, este așadar superioară în ochii lui Dumnezeu față de restul *cvasi*-aleșilor, care, din cauza că nu se consacră, sunt numiți „cei care cred și sunt credincioși într-o oarecare măsură” (PT 1926, pag. 118, col. 2 jos). Prin urmare este tocmai logic, potrivit și în armonie cu atribuțiile divine ca Tăbărașii Consacrați în Epifanie să primească poziția cea mai înaltă alături de Vrednici sub Noul Legământ în Mileniu, și astfel să fie tipificați de cel de-al treilea fiu născut al Cheturei, Medan. (Primii doi, Zimran și Iocșan precum și copiii lui Iocșan tipifică clase printre Vrednici.) Fiindcă sunt consacrați pe când încă predomină păcatul și sunt credincioși în consacrare și astfel vin în armonie mai strânsă cu Dumnezeu și principiile Sale decât oricare dintre ceilalți *cvasi*-aleși, și deoarece unii membri ai lor *ar putea* să trăiască până la sfârșitul Timpului de Strâmtorare, Tăbărașii Consacrați în Epifanie, la fel ca Vrednicii Bătrâni și cei Tineri, vor fi printre „primii care vor veni sub condițiile Noului Legământ, și aceasta tocmai înainte ca faza pământescă a Împărăției să fie stabilită peste iudei” (PT 1938, pag. 158 ultimul paragraf; 1950, pag. 15, par. 7; 1958, pag. 6).

NETINIMII ANTITIPICI

⁴⁶ Pe lângă alții, Tăbărașii Consacrați în Epifanie sunt tipificați de Netinimii (*cei dați, cei dedicați*) de după exil. Acei Netinimi care au plecat din Babilon, au venit în Țara Sfântă și i-au ajutat pe Leviți în serviciul lui Dumnezeu, sunt descriși în 1 Cronici 9:2; Ezra 2:43-54, 58, 70; 7:7, 24; 8:17, 20; Neemia 3:26, 31; 7:46-56, 60, 73; 10:28, 29; 11:3, 21. Ei îi reprezintă pe acei Tăbărași care din 1878 încoace, în timpul Parousiei și Epifaniei, (a) au părăsit Babilonul, (b) au venit la Adevăr, cel puțin într-o oarecare măsură și (c) i-au ajutat în serviciul lui Dumnezeu pe acei Leviți antitipici care au îndeplinit punctele (a) și (b) – a se vedea PT 1971, pag. 37-41 [AP Nr. 4, pag. 50-55, n.e.]; 1972, pag. 14. În aplicarea de după 1954 acești Tăbărași sunt: (a) Tăbărașii Consacrați în Epifanie, (b) cei îndreptățiți de probă dar neconsacrați și (c) poporul nominal și neîndreptățit al lui Dumnezeu. Acești Tăbărași Consacrați în Epifanie (mai ales cei luminați de Epifanie), mai mult decât oricare alți Tăbărași, s-au curățit pe ei înșiși, s-au alipit de frații lor,

de conducătorii lor vrednici, au făcut legământ să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu (Neemia 10:28, 29) și i-au ajutat pe acei Leviți antitipici care au îndeplinit punctele (a) și (b) – pe membrii Marii Mulțimi și Vrednicii Tineri – în serviciul lor din templul în Epifanie pentru a-i pregăti pe Leviți în Curtea Epifaniei pentru locurile lor în Împărăție, și pentru a construi Tabăra în Epifanie cu persoane dintre iudei și neamuri. Cea mai strânsă, mai binecuvântată și mai plăcută asociere în acest serviciu este aceea dintre Leviții antitipici luminați de Epifanie și Tăbărașii Consacrați în Epifanie.

DEALUL OFEL

⁴⁷ A cincea înălțime a Ierusalimului a fost dealul Ofel (*loc înalt, turn, fortăreață*). Ofelul a fost reparat de Netinimi (Neemia 3:26, 27, nota explicativă; 11:21) și a servit ca loc important de așezare a acestor Netinimi *de după exil*, în apropierea imediată a templului. De aceea el tipifică domeniul *cel mai tare, cel mai înalt și cel mai bun* de locuire cu Dumnezeu al Tăbărașilor în legătură cu templul antitipic, și de slujire a Leviților antitipici care au îndeplinit punctele (a) și (b) în legătură cu serviciul din templul antitipic. În mod corespunzător, în perioada de după 1954, pentru Tăbărașii Consacrați în Epifanie Ofelul reprezintă domeniul lor special de locuire cu Dumnezeu, și de ajutorare a Leviților antitipici de după 1954 care au îndeplinit punctele (a) și (b) în legătură cu serviciul lor din templul Epifaniei, în mod special de pregătire a Leviților în Curtea Epifaniei pentru locurile lor în Împărăție, și de construire a Taberei în Epifanie cu persoane dintre iudei și neamuri. Ce privilegii și ocazii binecuvântate de părtășie și serviciu sunt indicate astfel pentru grupul Tăbărașii Consacrați în Epifanie al Netinimilor antitipici de după 1954!

⁴⁸ Clasa Tăbărașilor Consacrați în Epifanie ca întreg este reprezentată de dealul Ofel, a cincea înălțime a Ierusalimului, atunci când este privită, nu cum s-a menționat mai sus, ci *ca o parte a topografiei Țării Sfinte*. Domnul nostru a adus la lumină acest adevăr care avansează mai ales în legătură cu Psalmii 121 și 72. S-a clarificat faptul că această clasă a cincea din poporul consacrat al lui Dumnezeu este cu siguranță unul dintre „dealuri” pe care Dumnezeu acum o folosește să dea ajutor poporului Său (Psalmii 121:1, 2), iar în Împărăția Milenară o va folosi să „aducă pace poporului prin dreptate” (Psalmii 72:3). Dumnezeu în marea Sa înțelepciune și iubire a aranjat ca această clasă a cincea din poporul Său consacrat să fie reprezentată de dealul Ofel, situat în Ierusalim pe partea *estică* a văii Tiropoeon. În planul Său ea nu va fi în faza spirituală a Împărăției Milenare, asociată cu clasele spirituale de aleși – Turma Mică și Marea Mulțime, reprezentate respectiv de Muntele Sion și dealul Acra pe partea *vestică* a văii Tiropoeon. Mai degrabă ea va fi în faza pământească a Împărăției asociată cu clasele pământești de aleși – Vrednicii Bătrâni și Vrednicii Tineri, reprezentate respectiv de Muntele Moria și dealul Bezeta pe partea *estică* a văii. Ei vor fi ajutorii lor speciali în Împărăția Milenară. Ce bucurie a adus acest adevăr poporului lui Dumnezeu luminat de Epifanie și cât de mult i-a întărit credința!

MIRTUL DIN ISAIA 41:19

⁴⁹ Tăbărașii Consacrați în Epifanie mai sunt arătați și ca una dintre cele șapte clase salvate ale omenirii simbolizate în Isaia 41:19. După cum am văzut în PT 1967, pag. 71-76, Isaia 40 și 41 au o aplicare milenară. Cedrul, salcâmul și mirtul din Isaia 41:19 reprezintă cele trei clase de restituționiști care vor avea viață veșnică pe pământ – respectiv cei nealeși salvați, *cvasi-*

aleșii și Tăbărașii Consacrați în Epifanie. „Din Sion, desăvârșirea frumuseții”, adică clasa Cristosului, Dumnezeu va străluci și va chema pământul la mântuire (Psalmii 50:1, 2). Atunci „tabernacolul lui Dumnezeu” (Biserica glorificată, T 76 [T 66, n.e.], simbolizată și de măslin) va fi cu oamenii, și El va locui cu ei (Apocalipsa 21:3). „Picioarele Lui [favoarea și stăpânirea lui Dumnezeu] vor sta în acea zi [milenară] pe muntele Măslinilor [Împărăția luminii, păcii și a binecuvântării divine]” (Zaharia 14:4; D 651, par. 1); și „Adevărul va răsări din pământ [faza pământească a Împărăției] și dreptatea va privi din ceruri [faza cerească a Împărăției]” (Psalmii 85:11) – „căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul lui Iehova” (Isaia 2:3). În serviciul ei în Tabernacolul Milenar Preoțimea Împărătească (de asemenea reprezentată de măslin) va binecuvânta pe cei aflați în Tabăra antitipică – toată omenirea. Ea va primi ajutorul celor trei grupuri de Leviți antitipici: Vrednicii Bătrâni (chehații), Marea Mulțime (merariții) și Vrednicii Tineri (ghersoniții), simbolizate respectiv de brad, pin și merișor (comp. cu Isaia 60:13). Așadar, din Isaia 41:19 vedem că Tăbărașii Consacrați în Epifanie (simbolizați aici de mirt) au un loc hotărât care le-a fost dat de Dumnezeu printre cele șapte clase ale omenirii.

„FECIOARE FĂRĂ NUMĂR”

⁵⁰ Biblia folosește fecioarele pentru a reprezenta oamenii consacrați (Psalmii 45:14, 15; Apocalipsa 14:4; Cântarea 1:3; 6:8; a se compara cu Apocalipsa 7:9; 2 Corinteni 11:2; a se vedea E17, pag. 284). În E6, pag. 575, cu referire la „femeile aducătoare de vești bune” (Psalmii 68:11, VDC), Fratele Johnson a afirmat: „Înțelegem această idee după cum urmează: Femeile de aici sunt simbolice. Se referă la cei consacrați, care constau sau vor consta în cele din urmă din Turma Mică ca o singură femeie simbolică, din Marea Mulțime ca 60 de femei simbolice și din Vrednicii Tineri ca 80 de femei simbolice. Toate aceste femei simbolice sunt menționate în Cântarea 6:8, 9, în timp ce ca indivizi sunt fecioarele fără număr din vers. 8”. În mod evident acest lucru se aplică la acel timp în Epifanie când Turma Mică se afla încă în trup. Referitor la Turma Mică în această perioadă, Fratele Johnson a afirmat (E11, pag. 708): „Ca una din sferele ei [ale Turmei Mici] de activitate există 60 de grupuri ale Marii Mulțimi (șaiszeci de împărăteșe, vers. 8) și 80 de grupuri ale Vrednicilor Tineri (optzeci de concubine) și cei consacrați în ambele clase, pe care nimeni nu este în stare să-i numere (fără număr, Apocalipsa 7:9)”. În timp ce Turma Mică a locuit temporar în trup în timpul Epifaniei, au existat doar două alte clase din poporul consacrat al Domnului – Marea Mulțime și Vrednicii Tineri. Expunând Cântarea 6:9 în E11, pag. 709, Fratele Johnson a declarat: „Cei din Marea Mulțime ca indivizi și ca fiice ale lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:18) au ajuns la o înțelegere a ei (fiicele au văzut-o [pe Turma Mică]) și au vorbit de bine despre ea (au binecuvântat-o), așa cum au făcut și cele 60 de grupuri ale Marii Mulțimi ca atare (împărăteșele), și cele 80 de grupuri ale Vrednicilor Tineri ca atare (concubinele); și ele au vorbit foarte bine despre ea (au lăudat-o)” (a se compara cu E10, pag. 274). Aceasta a fost o aplicare acceptabilă înainte de 1954.

⁵¹ În octombrie 1954 chemarea Vrednicilor Tineri s-a sfârșit (E10, pag. 114; PT 1958, pag. 91-93; 1960, pag. 91, 92; 1965, pag. 63; 1970, pag. 58). Atunci a început construirea Taberei pentru Epifanie a Tabernacolului fiind deosebită de Curte (PT 1959, pag. 56). De atunci înainte încă o clasă, Tăbărașii

Consacrați în Epifanie, este chemată și pregătită ca ajutoari speciali ai Vrednicilor Bătrâni și ai celor Tineri în faza pământească a Împărăției Milenare. Ei sunt primii care se consacră dintre *cvasi*-aleși, „al cincilea ordin din sămânța lui Avraam” (E11, pag. 293; E12, pag. 185, 188; PT 1957, pag. 20-27; 1970, pag. 59). Așadar, în timpul de la răpirea totală a Miresei lui Cristos, sunt încă trei clase din poporul consacrat al lui Dumnezeu care își împlinesc cursul în această viață – Marea Mulțime, Vrednicii Tineri și Tăbărașii Consacrați în Epifanie [a se vedea AP Nr. 6, par. 29 și 36, n.e.]. În aplicarea de după 1954 a Cântării 6:8 acestea par să fie reprezentate de cele trei grupuri de femei în relație specială cu Solomon cel antitipic – Domnul nostru. Cei din Marea Mulțime, care sunt Noi Creaturi, în faza spirituală a Împărăției, sunt – după Turma Mică – în cea mai apropiată relație cu Solomon cel antitipic; de aceea în mod potrivit sunt reprezentați de împărăteșele lui Solomon, care dintre aceste trei grupuri au avut cea mai apropiată relație cu el. Vrednicii Tineri sunt în următoarea relație cea mai apropiată; de aceea ei sunt reprezentați de concubinele lui Solomon, care au avut următoarea relație cea mai apropiată cu el. Și Tăbărașii Consacrați în Epifanie sunt în următoarea relație cea mai apropiată; de aceea ei sunt bine reprezentați de fecioare, care au avut următoarea relație cea mai apropiată cu Solomon, deși încă nu se află într-o relație conjugală. În alte privințe poziția lor este ilustrată de israeliți în Tabără, care este o poziție mai joasă decât aceea a Marii Mulțimi și a Vrednicilor Tineri, ilustrată de Leviți în Curte. Și la fel ca Marea Mulțime și Vrednicii Tineri ei sunt „fără număr”, pentru că nu este un număr specificat pentru nici una din aceste trei clase. Noi îi mulțumim și îl lăudăm pe Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus pentru aceasta și pentru alte desfășurări suplimentare ale Adevărului prezent asociat, atât de oportun pentru întărirea Tăbărașilor Consacrați în Epifanie și pentru statornicirea neclintită a credinței noastre pe Cuvântul lui Dumnezeu.

⁵² Odată cu trecerea timpului după toamna anului 1914, au fost aduse tot mai multe dovezi din Scripturi pentru a dovedi că există o clasă, și anume Vrednicii Tineri, care se consacră după ce a încetat Chemarea de Sus, și a căror consacrare nu este ilustrată la Primul Văl, nici starea lor ca credincioși pe deplin consacrați nu este ilustrată în Sfânta (unde a fost ilustrată starea *tuturor* credincioșilor consacrați pe deplin care erau sub Chemarea de Sus) ci mai degrabă în Curte. În mod asemănător, pe măsură ce înaintează timpul dincolo de anul 1954, putem aștepta din ce în ce mai multe dovezi (am dat unele în aceste coloane, și mai multe pot fi și vor fi date la vremea cuvenită) care arată că există o clasă, și anume Tăbărașii Consacrați în Epifanie, care se consacră de când a încetat chemarea Vrednicilor Tineri în toamna anului 1954, și a căror consacrare nu este ilustrată la Primul Văl, nici starea lor ca credincioși pe deplin consacrați nu este ilustrată în Sfânta, nici chiar în Curte, ci mai degrabă în Tabără.

PROGRESUL PÂNĂ ÎN PREZENT

⁵³ Astfel vedem că așezarea Tabernacolului este cu adevărat progresivă, și trebuie să recunoaștem acest element al progresivității dacă voim să umblăm în lumina Adevărului care înaintează (Proverbe 4:18) pe liniile arătate de Domnul prin cei doi membri ai stelei în această perioadă laodiceană. Dacă din vreun motiv nu voim să urmărim lumina Adevărului așa cum a progresat, cu siguranță vom fi lăsați în întuneric mai mare sau mai mic. Astfel în armonie cu ceea ce s-a dat în

paragrafele (3) și (4) ale acestui articol, noi înaintăm de la așezarea pentru Veacul Evanghelic și pentru Epifanie a Sfintei Sfințelor, în care ea reprezintă „starea Ființelor Divine”, la așezarea pentru Mileniu, în care Sfânta Sfințelor reprezintă în plus pe Cristosul „în aptitudinea lor de a face serviciu față de Dumnezeu pentru popor”. De asemenea, după cum deja s-a arătat, în perioada Epifaniei noi am înaintat de la așezarea pentru Veacul Evanghelic a Sfintei, în care ea reprezintă „starea Noilor Creaturi embrionare, indiferent dacă își păstrează sau își pierd coroanele”, la așezarea pentru Epifanie a Sfintei, în care, în ilustrația împlinită, ea reprezintă doar „starea Creaturilor Noi care își păstrează coroanele”. Mai mult decât atât, după cum am arătat mai înainte în aceste coloane, noi am înaintat acum dincolo de timpul când ultima Creatură Nouă care și-a păstrat coroana a trecut dincolo de Vălul al Doilea, din Sfânta în Sfânta Sfințelor. De atunci noi înaintăm către așezarea pentru Veacul Milenar a Sfintei, în care ea reprezintă „starea Cristosului în aptitudinea lor de a face serviciu față de popor pentru Dumnezeu”.

⁵⁴ În plus, am înaintat de la așezarea pentru Veacul Evanghelic a Curții, în care ea tipifică starea *unei singure* clase, a *tuturor* celor îndreptățiți prin credință, la așezarea pentru Epifanie în aspectul ei neîmplinit, care este cu totul diferit. În perioada cuprinsă între toamna anului 1914 și toamna anului 1954 au existat *trei* clase diferite care se amestecau împreună în Curte: (1) o clasă consacrată, concepută de spirit și îndreptătită la viață, Marea Mulțime; (2) o clasă consacrată, îndreptătită de probă, Vrednicii Tineri; și (3) o clasă neconsacrată, îndreptătită de probă. Din toamna anului 1954 înainte, când a avut loc ajustarea lucrurilor în Curte și cei îndreptățiți de probă care nu se consacraseră până atunci au fost dați afară în Tabără, noi am intrat în imaginea împlinită a Curții pentru Epifanie (în ceea ce privește admiterile suplimentare), în care ea tipifică *doar* starea celor îndreptățiți prin credință care sunt consacrați și sunt Leviți antitipici – membri ai Marii Mulțimi și Vrednicii Tineri, care sunt încă aici în unii membri ai lor ca să-și termine calea în această viață. (După cum am declarat anterior – în PT 1958, pag. 93, par. 2 – faptul că ușa pentru cei consacrați de curând ca să intre în numărul Vrednicilor Tineri s-a închis în toamna anului 1954 dă timp suficient tuturor Vrednicilor Tineri potențiali, chiar și celui chemat la urmă, pentru a-și face chemarea și alegerea sigură în perioada cuprinsă între toamna anului 1954 și stabilirea fazei pământești a Împărăției.)

⁵⁵ Așa cum doar o *singură* clasă s-a aflat în Curte în aspectul ei pentru Veacul Evanghelic, dar a fost schimbat pe măsură ce a intrat în aspectul ei neîmplinit pentru Epifanie așa încât se aflau *trei* clase separate în ea, după cum s-a arătat în punctele de la (1) până la (3) în paragraful anterior, tot așa este și în cazul Taberei. În așezarea pentru Veacul Evanghelic Tabăra tipifică starea *unei singure* clase, a poporului nominal, neîndreptătit al lui Dumnezeu, dar în imaginea neîmplinită pentru Epifanie a Taberei spre care am progresat din toamna anului 1954, există *trei* clase în Tabără: (1) o clasă consacrată, Tăbărașii Consacrați în Epifanie; (2) cei îndreptățiți de probă dar neconsacrați; și (3) poporul nominal, neîndreptătit al lui Dumnezeu. Atunci când vom ajunge la vremea reajustării la sfârșitul Epifaniei în sensul ei mai larg, toți cei din clasa (3), poporul nominal și neîndreptătit al lui Dumnezeu, vor fi dați afară din Tabără în starea reprezentată în afara Taberei, care în așezarea pentru Veacul Evanghelic a reprezentat starea celor care nu

erau nici măcar poporul nominal al lui Dumnezeu. Acest lucru îi va lăsa în Tabăra pentru Epifanie în ilustrația împlinită numai pe cei care cred în Cristos ca Salvator și Rege, inclusiv pe Tăbărașii Consacrați în Epifanie. Numai cei care devin Tăbărași Consacrați în Epifanie pot spera să facă parte din clasa cea mai înaltă printre restituționiști sub Noul Legământ, alături de Vrednici, așa cum este tipificat de Medan. Când se va deschide Calea Sfințeniei, Tabăra pentru Epifanie se va contopi cu Tabăra pentru Mileniu (PT 1955, pag. 13, col. 2), care reprezintă „starea lumii care trece prin procesul de restabilire”, în timp ce teritoriul din afara Taberei va reprezenta atunci „starea celor care nu au pornit spre restabilire, precum și a celor care vor muri în Moartea a Doua la vârsta de 100 de ani”.

⁵⁶ Cât de mult tânjim după timpul când binecuvântările adevărului, îndurării și păcii pentru toată omenirea vor curge din Sfânta Sfintelor și din Sfânta pentru Mileniu, prin Curtea

pentru Mileniu care reprezintă starea din Mileniu a Vrednicilor Bătrâni (Leviții Chehațiți), a Marii Mulțimi (Leviții Merariți) și a Vrednicilor Tineri (Leviții Gherșoniți) către și prin Tăbărașii Consacrați în Epifanie și restul *cvasi*-aleșilor, și în cele din urmă până la cei nealeși! Fie ca Dumnezeu să ne ajute să fim credincioși în chemarea noastră, pentru a putea fi cu adevărat potriviți să avem parte în lucrarea glorioasă de a binecuvânta pe alții și de a răspândi gloria lui Dumnezeu peste tot pământul (Isaia 40:5)! Fie ca și noi să așteptăm cu dorință arzătoare și cu speranță voioasă stările și lucrările din așezarea Tabernacolului de după Mileniu, stările și lucrările lui Dumnezeu prin Cristosul, Vrednicii Bătrâni, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri față de alte creaturi ale lui Dumnezeu în Veacurile de glorie fără sfârșit! Cu adevărat minunată este imaginea progresivă, împătrită, a Tabernacolului!

PT 1972, 66-77

ÎNTREBARE DE INTERES GENERAL

FRATELE RUSSELL DESPRE CEI ÎNDREPTĂȚIȚI DE PROBĂ

Întrebare: A învățat Fratele Russell că va fi vreo preferință specială sau altă favoare în Împărăție pentru cei îndreptățiți de probă care rămân loiali față de credința lor în Isus ca Salvator și practică dreptatea până la moarte dar nu se consacră?

Răspuns: Este evident că în primele sale scrieri Fratele Russell nu a dat învățătură că ei vor avea vreun avantaj special sau altă favoare în Împărăție, de exemplu în Z 2286, col. 2, par. 1, el a scris:

„Cei care au primit harul lui Dumnezeu (îndreptățirea, iertarea) în zadar [prin faptul că nu l-au folosit pentru a merge înainte la consacrare – 2 Corinteni 6:1], permit ca îndreptățirea lor să se piardă, și după înțelegerea noastră nu au după aceea niciun avantaj mai presus de restul lumii, și Domnul nu are un interes mai mare față de ei decât are față de «toate familiile pământului», pentru care El a pregătit binecuvântările grațioase ale Mileniului. Când va veni timpul lui Dumnezeu pentru a răspândi către lume în general îndurările și binecuvântările Sale, noi nu vedem că cunoștința și posibilitatea de mai înainte, folosite greșit, primite în zadar, vor fi de vreun folos sau avantaj: dacă va fi un avantaj sau nu și dacă va aduce sau nu «lovituri» mai mari de pedeapsă, noi credem că va depinde în mare parte de măsura de lumină avută cu responsabilitățile sale corespunzătoare, și de măsura de conștiință cu care s-a trăit cea lumină”.

De asemenea să acordăm atenție la cele ce urmează din F 117 ultimul paragraf, și 118 ultimul paragraf (în comparație cu paginile 682 și 683):

„După cât putem noi discerne, avantajul celor îndreptățiți de probă se referă numai la viața prezentă și la ușurarea pe care ei o simt acum în privința caracterului îndurător al lui Dumnezeu și a felului în care El va lucra cu ei în viitor. (...) A aștepta din partea Domnului preferință și favoare specială în timpul Veacului Milenar pentru că au primit favoarea Lui în viața prezentă în zadar, ar fi ca și cum ar aștepta o binecuvântare deosebită fiindcă o binecuvântare anterioară nu a fost bine folosită sau a fost puțin apreciată. Nu ar fi oare în conformitate cu procedurile divine din trecut dacă am afla că unii care nu au fost favorizați în timpul acestui Veac Evanghelic vor primi favorurile cele mai importante în timpul veacului viitor?”

Pare evident că în aceste afirmații Fratele Russell se referea în mod mai deosebit la acei îndreptățiți de probă care au știut și au înțeles clar necesitatea de a face pasul următor, adică consacrarea, în armonie cu îndemnul Scripturilor (de ex. Proverbe 23:26; Matei 16:24; Marcu 8:34; 10:21; Luca 9:23; 14:27; Romani 12:1), dar nu s-au consacrat din diferite motive, cum ar fi lipsa unei cantități suficiente a iubirii dezinteresate (mai ales aprecierea lui Dumnezeu și a favorurilor Sale mari față de ei), egoismul, frica de a nu plăcea soțului, soției sau familiei, iubirea pentru lucruri și realizări lumești etc. Desigur că aceștia sunt cu mult mai puțin vrednici de favoruri și binecuvântări divine decât cei care au aflat despre binecuvântările pe care Dumnezeu le acordă celor care îl acceptă pe Cristos ca Salvator și practică dreptatea, dar care au fost învățați că aceasta este tot ceea ce este necesar pentru a duce o viață de creștin, și astfel nu au aflat niciodată despre consacrare sau nu au înțeles-o. Fără îndoială că o parte mare a celor îndreptățiți de probă neconsacrați s-au aflat în cea din urmă categorie.

Dar este evident că în scrierile sale de mai târziu Fratele Russell a învățat că creștinii neconsacrați împreună cu iudeii care cred (adică cele două clase de *cvasi*-aleși neconsacrați) vor avea avantaj sau favoare specială în Împărăție. În Z 5164, par. 4 [VDM Vol. 20, Nr. 5, pag. 1481, par. 4, n.e.], el a afirmat:

„Noul Legământ va începe să înlăture vechiul Legământ al Legii imediat ce Împărăția va fi stabilită. Scripturile arată că primii care îl vor primi vor fi Vrednicii din Vechime. Înviați din morți la perfecțiune umană, ei vor forma nucleul celui aranjament nou pe pământ. Apoi vor urma *aceia care au fost cunoscuți ca creștini dar care nu au fost consacrați spre moarte* [cursivele ne aparțin], și evreii care au fost consacrați Legii, dar care au fost orbiți. Treptat lumina va veni la toți cei care iubesc dreptatea și urăsc nelegiuirea. Stropiți de orice simpatie față de rău, ei își vor face declarația de loialitate deplină față de Dumnezeu. La timpul convenit, această lumină se va răspândi la toate neamurile, limbile și popoarele”. Astfel această declarație de mai târziu a Fratelui Russell indică clar că el a dat învățătură că celor îndreptățiți prin credință neconsacrați li se va da avantaj și favoare specială în Împărăție.

PT 1972, 79-80

SCRISORI DE INTERES GENERAL

[În care se cuprind câteva mărturii de la frații care au rămas credincioși Domnului
în încercările pricinuite de conducerea Societății după moartea Fratelui Russell, n.e.]

CĂRAREA CELOR DREPTI STRĂLUCEȘTE TOT MAI MULT SCUMPUL MEU FRATE JOHNSON:

Salutări în numele Domnului. Mă gândeam de ceva timp să îți scriu, să îți mulțumesc pentru revista ta. Cred că expunerea ta cu privire la Ilie și Elisei este bună. Nu este deloc ceea la ce mă așteptam din cele auzite. S-ar părea foarte ciudat dacă toată Lumina ar trebui să se oprească chiar în prezența Domnului. „Robul acela” a aranjat astfel încât noi putem citi Biblia ca să o înțelegem și nu pot înțelege de ce nu ar trebui să vedem multe lucruri minunate pe măsură ce devin cuvenite; și mi se pare că este timpul cuvenit să înțelegem multe lucruri despre Ilie și Elisei. Dar în ceea ce îi privește pe ceilalți frați, am fi încă în întuneric cu privire la acest subiect. Am putut vedea clar despărțirea; dar am crezut că Vol. VII era carul de foc. Cu toate acestea, pot vedea clar acum că a fost Societatea. Căci Societatea prin conducătorii (funcționarii) ei a fost cea care a adus încercările de foc asupra adunărilor, cerând ca toți să accepte Vol. VII [nu Volumul în sine. Mai degrabă ca toți să accepte conducerea prezentă, politicile ei etc., inclusiv Vol. VII, împotriva „opoziției”]. Dar cum ai explicat tu, Volumul nu a avut nimic de-a face cu aceasta. Pare destul de semnificativ faptul că despărțirea a trebuit să înceapă cu tine. Mă rog ca Domnul să te păstreze umil. Unii nu pot accepta expunerea ta din cauza concepțiilor anterioare. Sunt foarte dispus să-mi las ideile la o parte în favoarea unora mai bune, și îi mulțumesc Domnului pentru aceste idei mai bune. „Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El îmi dă odihnă în pășuni verzi.” Te gândești să scoți o revistă periodică? Dacă da, cu siguranță o vreau. Unii frați din Oregon scot o mică revistă pe care ei o numesc „Giuvaier Vechi de Grâne”, dar observ că ei citează din Vol. VII, și eu nu pot mânca din felul acesta de mâncare. Cred că cel mai bun lucru pe care îl putem face este să luăm o direcție dreaptă, și să-i lăsăm pe alții să facă așa cum voiesc. Acum, frate drag, vreau să-ți mulțumesc din nou pentru revista ta. De îndată ce voi avea posibilitatea, dacă va fi voia Domnului, aș vrea să ajut financiar. Cu multă iubire și multe rugăciuni, voi încheia, rugându-mă zilnic ca binecuvântările lui Dumnezeu să fie cu tine.

Al tău prin harul Său, O.J. – Colo.

PT 1919, 63

„FRAȚII VOȘTRI CARE VĂ URĂSC”

DRAGĂ FRATE JOHNSON:

Personal îți sunt necunoscut, dar eu te cunosc de mulți ani și te-am iubit pentru faptele tale în Domnul. Te-am întâlnit de mai multe ori în Pennsylvania, și mă bucur acum că scumpul nostru Tată Ceresc ți-a îngăduit să clarifici poporului Său lucrurile care s-au întâmplat în poporul Său în ultimele optsprezece luni, indiferent dacă va auzi sau nu. Dacă vei avea puțină răbdare cu mine, îți voi povesti câteva dintre experiențele mele în acest timp.

Am fost bătrân în congregația din Pennsylvania de la vremea în care Casa Bibliei s-a mutat de la Allegheny la Brooklyn, până la 1 ianuarie 1918, și am lucrat ca pelerin pentru acea

congregație către toate adunările din Pennsylvania de Vest; și în tot acel timp nu am fost criticat niciodată cum am prezentat Adevărul. Prima înștiințare pe care am avut-o că exista tulburare la Brooklyn a fost pe la mijlocul verii în 1917. Fratele MacMillan a venit în orașul nostru, și la invitația congregației a ținut un discurs în care a aruncat o mulțime de aluzii și insinuări; că urma să fie o mare explozie la Brooklyn și că vom avea cea mai mare încercare și cernere pe care Biserica a cunoscut-o în timpul perioadei de Seceriș, dar nimic concret referitor la ceea ce va fi încercarea. La scurt timp după aceea am participat la convenția din Westfield, N.Y.; în programul convenției numele dragului nostru frate Cook a fost pus pentru un discurs. După ce am ajuns în Westfield am aflat că numele fratelui fusese scos din program; întrebând de ce, ni s-a spus că niciun pelerin nu va fi trimis de la Brooklyn dacă el va vorbi.

De asemenea, am auzit la acea convenție vorbindu-se bine despre volumul șapte și astfel, când am plecat acasă, am hotărât să citim volumul șapte. Pentru a face acest lucru, fără a se amesteca cu alte activități, ne trezeam cu jumătate de oră mai devreme dimineața; dar am aflat curând că avem nevoie de acea jumătate de oră pentru somn. Așa că am luat volumul la oțelărie, și în pauza de câteva minute pe care o aveam în timpul zilei am reușit să-l citim până în 15 noiembrie 1917. Chiar duminica următoare, un frate mi-a spus că în adunarea D. predarea volumului șapte urma să fie o probă pentru a fi bătrân în congregația noastră. Cu greu îmi venea să cred acest lucru, pentru că nu gândeam că Domnul nostru este nerezonabil și ar aștepta de la mine să probez acea carte când nu prea am avut timp să o citesc. Dar, destul de sigur, am fost anunțat la telefon la ora 2 în ziua alegerilor de către fratele S. că aceasta urma să fie proba la alegeri. Am mers la adunare și întrebarea a fost pusă tuturor candidaților. Unul a spus că a citit cartea în grabă, și a fost ales; alții au spus că au studiat cartea și s-au bucurat și au fost recunoscători scumpului nostru Tată Ceresc pentru lumina nouă pe care El le-a dat-o. Alții au spus că nu ar putea să o predea în vreun fel, pentru că au găsit în ea atât de multe declarații eronate. Ei au fost învinși.

Când a venit rândul meu mi s-a pus întrebarea: dacă cred eu că volumul șapte este trimis de Domnul și dacă aș putea să-l predau diferitelor adunări biblice în timpul săptămânii. Răspunsul meu a fost nu; că, deși ar putea fi volumul șapte, nu știam aceasta pentru că nu îl probasem; și că nu aș putea să-l predau din același motiv; și nu aș putea să-l predau până nu l-aș fi probat [a se vedea Vol. V, pag. 187, n.e.]; și din acel moment, până când am primit revista ta foarte binevenită, ADEVĂRUL PREZENT, am fost acoperit de un nor. Nu am putut vedea fața zămbitoare a Tatălui nostru Ceresc. Frații dragi care de multe ori mi-au strâns mâna și mi-au spus cât de mult mă iubesc, mi-au luat mâna să o strângă și au aruncat-o, de parcă ar fi fost un cărbune fierbinte. Am pus multe întrebări din partea altora cu privire la faptul că s-a renunțat la testamentul Fratelui Russell, că s-a ignorat Statutul Societății de Biblie și

Tratate Turnul de Veghere, că s-au desfășurat afaceri la sediul principal de către un singur frate, ca și cum ar fi fost un țar. Singurul răspuns pe care l-am putut primi de la oricine au fost diferitele lucruri despre care s-a spus că le-au făcut cei patru directori demiși și fr. Paul Johnson. Și nu am primit nicio lumină de la nimeni până când am primit o explicație despre aceasta în revista Fratelui Johnson, ADEVĂRUL PREZENT. Dumnezeu să te binecuvânteze, Frate, și să te păzească!

Cu multă iubire creștină, Al tău frate în Cristos, J.V.C. – Pa.

PT 1919, 64

„ACELEAȘI SUFERINȚE SUNT ÎMPLINITE ÎN FRAȚII VOȘTRI”

DRAGĂ FRATE:

Salutări și iubire în numele Învățătorului! Te rog, vei găsi anexată o mică donație pentru cauza Domnului. Este foarte puțin în comparație cu hrana spirituală pe care am primit-o în ultima vreme de la tine: „ADEVĂRUL PREZENT ȘI VESTITORUL EPIFANIEI LUI CRISTOS”. A adus bucurie și veselie interioară întregii mele ființe. Explicațiile tale cu privire la Ilie și Elisei sunt mărețe și știu că sunt adevărate. Frate drag, Sr. R. și cu mine am fost atât de încântați, încât am spus că am putea scrie Istorisirea lui Ilie și Elisei din experiențele micii noastre adunări „după conturul tău”, și cu recunoștință sinceră am primit această hrană spirituală; a fost o asigurare că avem dreptate. Îmi dă mai multă iubire pentru Tatăl meu Ceresc și pentru Fiul Său iubit. Rugăciunea mea este ca El să te binecuvânteze și să te călăuzească generos. Roagă-te pentru mine ca să pot continua credincios până la sfârșit.

E.A.F. – O.

PT 1919, 64

PLIN DE RECUNOȘTINȚĂ ȘI LAUDĂ CĂTRE DUMNEZEU

DRAGĂ FRATE JOHNSON:

Vreau să-ți spun cât de mult apreciez revista ta numită ADEVĂRUL PREZENT. Cu siguranță este Adevăr Prezent. M-a ajutat în mod minunat; și am fost și sunt încă departe, sus pe vârful muntelui, cu o inimă plină de bucurie și de laudă, cu recunoștință către scumpul meu Tată Ceresc pentru că a dat copiilor Săi acest ospăț prețios de lucruri grase. Cu siguranță este lumină nouă și hrană la vremea cuvenită. Am tânjit mult după această doctrină clară și sănătoasă. Nu am putut niciodată să înțeleg aceste lucruri mai înainte; acum îmi este clar; și știu că este Adevăr și îi mulțumesc lui Dumnezeu că prin harul Său El a folosit pe unul dintre servitorii Săi umili pentru a ne da această hrană spirituală în acest timp, mai ales când avem nevoie de acest ajutor. Nu mă pot exprima în cuvinte, frate drag; dar rugăciunea mea este ca Domnul nostru iubit să te binecuvânteze din belșug. Te rog să trimiți un exemplar fiicei mele.

Al tău în Cristos, M.L. – Pa.

PT 1919, 64

«TE VOI CĂLĂUZI CHIAȚ ȘI LA BĂTRÂNEȚE»

DRAGĂ FRATE ÎN DOMNUL:

Am primit două numere ale ADEVĂRULUI PREZENT de la tine, pentru care sunt foarte recunoscător. Nu ești un străin pentru mine. Te-am văzut și te-am auzit vorbind; ultima dată a fost la Asheville, N.C., la Convenție, în 1913. Eu m-am născut și am crescut la Asheville și locuiam acolo când am primit Adevărul, așa cum l-a dat ca învățătură Pastorul nostru. Am

primit un exemplar al primei ediții a „Planului Veacurilor” în 1886. L-am acceptat drept Adevăr și am început să răspândesc literatura. Am semănat sămânța, ea a răsărit, Domnul a binecuvântat-o, și adunarea pe care ai întâlnit-o acolo a fost rezultatul. Am plecat de acolo în vara anului 1893 spre Occident, și m-am oprit la C —, W. Am început îndată să împrăști Adevărul; oamenii de acolo nu mai auziseră vreodată despre el. A fost nevoie de trei ani pentru a găsi destui interesați pentru a forma o adunare. Ei sunt încă în viață; dar nu văd așa ca mine. Ei nu văd că de când a murit Pastorul nostru, AISB [Asociația Internațională a Studenților Bibliei, n.e.] a greșit foarte mult, s-a îndepărtat de la învățăturile sale. Acum îi iubesc cu drag, dar nu îi pot urma iarăși în robia din care Domnul, prin Fratele Russell, m-a eliberat. Am participat la opt convenții unde a fost el. Am fost abonat la „Turnul de Veghere” timp de 35 de ani; dar abonamentul meu va expira în curând și nu îl voi reînnoi. Îi iubesc, dar nu vreau să merg cu ei prin strâmtorare ca să ajung în Cer. Eu cred că tu și cu mine putem merge împreună, așa că voi lua revista ta și voi părăsi „Turnul”, întrucât Societatea pretinde că este canalul, ceea ce eu nu cred că a fost vreodată. A existat doar un singur canal, și acesta a fost Fratele Russell; și el a folosit „Turnul”, „Studiile” etc. Vreau să spun că Fratele Russell a fost canalul de când a devenit „Robul acela” și până la moartea sa; și că de atunci Dumnezeu îi folosește pe alții pentru a scoate Adevărurile pentru care a venit timpul cuvenit să fie înțelese, de când „Robul acela” a fost strămutat. Dacă cei de la „Turnul de Veghere” vor scoate ceva ce eu pot proba prin Cuvântul lui Dumnezeu a fi adevărat, voi accepta; dar nu aștept de la ei așa ceva, pentru că ei m-au înșelat. Dumnezeu spune: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”, și El zice: „Veniți să gândim împreună”. Acesta a fost întotdeauna sfatul pe care ni l-a dat Fratele Russell. Însă susținătorii AISB spun: „Nu, voi nu aveți dreptul să cercetați; Societatea este canalul, iar ceea ce noi tipărim în «Turn» nu trebuie să fie pus la îndoială. Volumul șapte este volumul Pastorului Russell și el este autorul lui adevărat”. Acum, frate, cred tot în volumul șapte ce este scris de Pastorul Russell, dar nu cred felul în care ei au aplicat mult din el. Eu nu cred că John Wesley a fost aceea care a căzut din cer pe pământ [și nici noi – EDITORUL]. Am încercat să cred cartea; am trecut prin ea de trei ori. Cred partea din ea care aparține Fratelui Russell. Ei spun că el a supravegheat-o fiind în spirit. Dacă a făcut aceasta, eu nu văd că a făcut-o la fel de bine în timp ce se afla în spirit, așa cum a făcut-o când le-a scris pe celelalte șase în trup! Consecvența este o bijuterie; dar, după părerea mea, autorii volumului șapte nu au reușit să o pună în cartea despre care ei pretind că este ultimul mesaj al Pastorului către Biserică.

Acum, frate, scuză-mă că scriu atât de mult, ocupându-ți astfel timpul. Aș dori să te văd și să stau mult de vorbă cu tine, dar nu am nicio speranță de această parte a vâului. Am 81 de ani. „Enoh a umblat cu Dumnezeu și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat.” (Geneza 5:24.) Încerc să umblu cu Dumnezeu așa cum a făcut Enoh, și sper ca în curând să-mi primesc răsplata. „O, să umblu mai aproape de Dumnezeu!” „Mai aproape Doamne către tine.” „Dumnezeu să te binecuvânteze”, frate drag, este rugăciunea mea pentru tine.

Cu aceasta vei găsi un dolar pentru abonamentul meu la ADEVĂRUL PREZENT. Te rog să trimiți împreună cu acesta numerele din urmă, dacă le ai la îndemână pentru a le trimite.

Fratele tău, N.B.W. – Idaho.

PT 1919, 180

„ÎNTREBAȚI DE CĂRĂRILE CELE VECHE”

SCUMPUL MEU FRATE JOHNSON:

Salutări în numele Domnului. Te rugăm să ne ierți că întârziem să răspundem și să ne exprimăm aprecierea pentru unele beneficii pe care le-am primit prin intermediul tău. În primul rând: Cu referire la o convenție care se va ține în vecinătate vom spune: prietenii în general sunt foarte încântați la perspectiva de a avea o astfel de adunare aproape de noi. Fără îndoială că mulți vom participa, numai dacă nu ne va împiedica ceva neprevăzut. În al doilea rând: Cuvintele nu pot reda binecuvântările, înprospătarea generală și încurajarea pe care le-am primit cu ocazia vizitei aici a scumpului nostru Frate Jolly. (...) Și nu în ultimul rând: Adevărul Prezent pentru martie [1920, n.e.] este excelent, mai ales respingerea completă a olsonismului. Inimile noastre se ridică în recunoștință față de Tatăl nostru Ceresc pentru că nu ne-a lăsat să fim prinși în mreaja închipuirilor confuze; mai ales că îi cunoaștem pe unii despre care credeam că sunt mult mai bine statorniciți în Adevăr decât suntem noi, dar care se pare că sunt cu totul captivați de acest „ism” – unii care la un moment dat nu permiteau nici cea mai mică deviere de la învățătura „Robului acela”. Cât de complet orbește spiritul revoluționarismului; el „va roade ca o gangrenă”. Aceeași influență orbitoare este cu totul evidentă în articolul Turnului de Veghere cu privire la „Vrednicii – din Vechime și Moderni” [a se vedea AP Nr. 1, pag. 9, par. 38, n.e.]. În trecut deseori am fost dojenii și ni s-a spus că suntem înguști la minte pentru că nu am vrut să ne răzvrătim împotriva învățăturii Fratelui Russell; dar am încercat cu dârzenie să ținem la ceea ce Domnul ne dădea prin canalul numit al Său. Deși am anticipat întotdeauna pericolul la care ar duce o asemenea răzvrătire, avem acum dovezi ample că presupunerea noastră nu a fost neîntemeiată. Cu siguranță, El ne-a dus în sala Sa de ospăț, iar steagul de deasupra noastră este iubirea. Lăudat fie numele Său!

Suntem conștienți de criticile care au fost îngrămădite asupra ta pentru că faci aceste destăinuiri, și că acestea sunt atribuite unui spirit de găsimă de greșeli din partea ta. Dar Îl laudăm pe Domnul că El a ridicat pe cineva care fără frică ține sus steagul, indiferent de ce ar putea spune unii. Fie ca harul Domnului să rămână cu tine, să te facă capabil să continui să dai pe față erorile care aduc daună poporului Său și să îi zidești în Adevărul care îi sfințește. Ne dăm seama că destăinuirea erorilor și a greșelilor nu este o sarcină plăcută și nici ușoară, ci necesită o mare măsură a spiritului Domnului pentru a fi de ajutor celor sinceri. Cu multă iubire creștină, frații tăi în Domnul.

Per R.K., Sec. – III.

PT 1920, 72

MÂNÂNC ADEVĂRUL

DRAGĂ FRATE JOHNSON:

Salutări în numele scumpului nostru Răscumpărător și Rege! Îți scriu aceste câteva rânduri cu o inimă plină de iubire și recunoștință față de Tatăl nostru Ceresc, care te-a binecuvântat

atât de mult. Cu siguranță, Dumnezeuul nostru este cu tine; și mă rog, frate drag, ca să fii păstrat în iubirea Lui. Nu-ți pot exprima bucuria pe care o simt de când am citit articolul tău cu privire la Ilie și Elisei într-un exemplar al Adevărului Prezent [AP Nr. 7, n.e.]. Am mâncat întregul articol, frate drag, lovirea, mersul și vorbitul împreună, apariția bruscă a carului, despărțirea (nu unirea în unul singur) lui Ilie și Elisei, călăreții, lăsarea mantalei să cadă, Elisei care a ridicat-o, a doua lovire cu mantaua desfășurată etc. etc. Și acum, frate drag, mă simt pregătit să întâmpin vârtejul de vânt, sau mai bine zis, mă simt mai capabil și mai dispus să fac față vârtejului de vânt, când va veni. Frate drag, între timp ce să fac? Domnul nu vrea ca poporul Său să fie trândav; pentru că, chiar și în timp ce „așteptăm pe Domnul”, este ceva ce întotdeauna putem face: putem pune cusături pe robele noastre, ne putem zidi caracterul, punând o cusătură aici, o cusătură acolo, acestea pot fi cusături mari și stângace; dar, dacă facem cât putem de bine, Domnul le acceptă. Și acum, fără îndoială, ai vrea să știi ce a cauzat această schimbare din față. Eu sunt printre cei care au *încercat să se țină în armonie* cu Societatea. Aș vrea să îți spun toate detaliile; dar va trebui să fiu concis până ne întâlnim. Acum o săptămână, miercurea trecută, în mărturia mea am menționat că atitudinea mea șovăielnică față de Societate trebuie să fi fost vizibilă pentru toți prietenii. (Știi care este lucrarea care stă înaintea prietenilor în prezent – Epoca de Aur.) De asemenea, am menționat câteva lucruri care au venit înaintea noastră în ultimii doi ani și pe care nu le-am putut aprecia, în special articolul despre Ioan Botezătorul și articolul despre Ilie și Elisei care au apărut în Turn. Despre ultimul articol am spus că era absolut în opoziție cu Scripturile și cu Pastorul nostru. Acest lucru a provocat o oarecare nedumerire în adunare; iar mărturia mea, fiind prima, părea să fi aruncat o răceală peste restul întrunirii, pentru ceea ce mi-a părut rău. Iată însă ideea: după întrunire, unul dintre frați m-a întrebat dacă am citit articolul fratelui Johnson despre Ilie și Elisei. Am spus că nu. Atunci mi l-a recomandat să-l citesc și mi-a spus de unde să-l iau. L-am luat cu o săptămână în urmă de ieri, l-am citit, l-am recitit și l-am studiat tot timpul meu liber săptămâna trecută; iar ieri, după ce am avut permisiunea, i l-am dat altui frate; și, frate, lasă-mă să repet aici, l-am mâncat, și acum îți cer mai mult. Te rog să-mi trimiți toate numerele din urmă ale Adevărului Prezent dacă poți, fiindcă aș dori să am toate numerele din Vol. 1 [toate cele 12 numere din anul 1919, n.e.]; și pune-mi numele în dosarul de abonament pentru anul următor. Vei găsi bani anexați pentru a acoperi abonamentul; iar surplusul te rog să-l folosești așa cum crezi că Domnul ar vrea să-l folosești. Aș fi încântat să primesc o scrisoare personală de la tine. Amintește-mă în rugăciune. Al tău frate prin harul Său.

W.E.W. – N.Y.

PT 1920, 72

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),
R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net